

శ్రీ పార్వతీ రాజరాజేశ్వరాభ్యాన్నమః.

వైదికమత సామరస్యము

శ్రీకంఠీయ గ్రంథమాల - ప్రథమ విల్వము.

ఇ య్య ది

శ్రీమన్నిగమాగమాంతోపాదిత శైవాచారసంపన్నులు, త్రిలోకగురు మల్లికార్జున పండితారాధ్యవంశసంభవులు, గౌతమ సగోత్రికులు, సత్కార్యధురంధరులు, హైదరాబాదు రాష్ట్ర నిర్మల వాస్తవ్యులు, కీ. శే. బ్ర. లో. నిర్మల రామనాథా రాధ్యులవారి ద్వితీయ పుత్రులైన విద్యాభూషణ, పండిత, నిర్మల శంకరశాస్త్రిగారిచే రచింపబడి ఇష్టలింగమున కంకిత ముగా ప్రచురింపబడియె.

ప్రతులు 500

విజయ సంవత్సరాది.

HCCNO 6115

శ్రీ పార్వతీ రాజరాజేశ్వరాభ్యాన్నమః.

ఉ పోద్వా త ము

శ్రీ పరమేశ్వర దివ్యవాణీ సముల్లాసాత్మక వేదమునందు ప్రోక్తములు వైదికములనియు; శివానుగ్రహమునకు సాక్షాత్పరంపరయావా కారణములైన సిద్ధాంతములు నిధానములున్న శిష్టజనగ్రాహ్యములైన మతములనియు; పరస్పర విరోధములేమి సమన్వయము చేయుట సామరస్యమనియు; గ్రహింపనగును.

ద్వైతాద్వైత విశిష్టాద్వైతములు మతములా? శైవాదులు మతములా? అను ఆ శంక కలిగినపుడు-ప్రథమములు-శైవాదులతో సామరస్యముజెంది ఋషిసమ్మతములనియు, ద్వితీయములు-ద్వైతాది సమ్మిశ్రములై అనాదికాలసిద్ధములై ఆచార్యప్రచారాభివృద్ధములై నిరుపపద మతములనఁ బఱచుచున్నవనియు తేటపడును.

మతములకు వైదికత్వము నంగీకరించినవారు వాని సామరస్యము నాకాంక్షించకుందురా? ఆస్తికులకు వైదికత్వము, తత్సామరస్యంబు నుపాదేయంబులు. దోషముల పరిహారములఁ జెప్పుచు గుణములను ప్రశంసించుటఁగూడ ఉత్తమోత్తమమైన సామరస్య మనఁబడును. వైరస్యము నాలోకించు మహాశయులకు ఒక పార్శ్వమందు సామరస్యము పొడగట్టుచునే యుండును.

శైవాది షణ్మతములలో శైవ వైష్ణవములే పెక్కు-
చోట్ల గానఁబడుచున్నవి. శాక్తగాణాపతములు తతస్తతః
శైవులయందే సమ్మిశ్రములు ; సౌరకౌమారములు క్వాచి
త్కములనియే చెప్పవచ్చును.

“త్రయీ, సాంఖ్య యోగాదులు ఋచులనఁ బఱగి
మతములగుచు ఋజుత్వ కుటిలత్వప్రియుక్తములుగా శివునిఁ
జెందింపఁజేయునవై శైవమునందే పర్యవసితములగునట్టివని”
పుష్పదంతుడు-“పయసాం అర్ణవ ఇవ” అను దృష్టాంతముతో
వైదికమతసామరస్యమును చక్కగా విశదపరచెను.

(శ్రీ) నీలకంఠీయ శివాద్వైతమునకు శ్రీ శంకరాచార్య
రామానుజాచార్య మధ్వాచార్యద్వయనంతరము కలిగిన దుష్ప్ర
చారమును ఖండించి “శివ ఏన కారణం, శిష్టాః సర్వే శివం
ప్రపన్నాః, రత్నత్రయపరీక్షా” ఇత్యాది సద్గ్రంథములతో
తగు సామరస్యమును నిరూపించిన శ్రీమదప్పయదీక్షి తేంద్రా
దులు వైదికమతములకు కడుంగడు ఆదర్శప్రాయులైనారు.

వేదము-ఎట్లు అపౌరుషేయము అనాదియో, వైదికము
లున్న అట్లే నిత్యసత్యములనియు, ఐచార్యులు వైదికముల
నుద్ధరించువారే గాని నూతనముగా ఆవిర్భవింపఁజేయువారు
కారనియు, దుర్వివాదముల నేర్పడిన వైరస్యమును బోకార్చుట
యందే సామరస్యముయొక్క తాత్పర్యమనియు అభిప్రాయ
పడుచున్నాను.

ఈ సామరస్యమునకు స్వమతసిద్ధాంతాభినివేశము గర్భి
తమై యుండునని కొంద రపోహపడువారు లేకపోలేదు.

తథాపి హృదయములో దాగియుండు యాథార్థ్యమును విబుధులకు విజ్ఞప్తి చేయుటయే ముఖ్యమైన ఉద్దేశమును ధైర్యముతో యథాశక్తి వ్రాయ సాహసించి - విరోధము తుణేతుణే ఆభాసితమై అంతరాత్మ చూపుచున్న సమన్వయము - వెలుబడుటకు యుక్తియుక్తముగా ప్రమాణబద్ధముగాను స్ఫురించుచున్నందున స్వతంత్రించి వ్రాసితని. ఇందు భాషాలోపములు, విషయాసమగ్రతయు, ప్రాయశః మృగ్యములని విశ్వసించుచున్నాను. ప్రియులైన పండితులు మహానుభావులున్న ఇద్దానిని బహుశః అభినందించగలరు. - సమర్థులు విమర్శించి గుణములనే ప్రకటింతురు. చదువరుల సమరసబుద్ధికి ఇందలి సామరస్యము నికషోపలముగా నున్నది.

అస్మిన్మతాచార్యపూర్వికులు, శ్వేతాచార్య శిష్యులు, ప్రస్థానత్రయ భాష్యకర్తలు, నిరంతర శివయోగనిరతహృదయులు నగు శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్యులవారి పర్యాయనామము, పుత్రీభూతబాలుని వ్యవహారనామంబు నగు “ శ్రీకంఠ ” శబ్దముతో కూడియున్న గ్రంథమాలను దాదాపు ఎనిమిదివత్సరముల క్రితము కొందరు మిత్రులతోగూడి సంకల్పించి యిప్పటికి నీశ్వరానుగ్రహమువలన ప్రథమ బిల్వమును ప్రచురింపగలిగితిని.

ఇచ్చుది శ్రీ పార్వతీ రాజరాజేశ్వర ప్రీతిమూలమై పరంపరాభివృద్ధితో ప్రచారముజేంది ఆచంద్రతారార్కము విలసిల్లుగాత యని పరమేశ్వరుని ప్రార్థించుచున్నాను.

గ్రంథకర్త.

శ్రీ శివాభ్యాన్నమః.

“వైదికమత సామరస్యము” “శివాద్వైతము”

ఈ రెండు పౌత్తములను ప్రచురించుటకు నలయు ద్రవ్యమును చెరుకుపల్లి వంశవారిధిరత్నమగు శ్రీమత భూమ రెడ్డిగారు సమర్పించి తమ యశశ్చంద్రికలను వ్యాపింపజేసి యున్నారు. సంగ్రహముగా వీరి వంశచరిత్ర క్రిందు పొందు పరుచబడుచున్నయది,

ఉపనయతు మంగళం నః - పరివిలస త్వర్వమంగళాలయః శ్రీమాన్ ।

హిమకరకిరణ నిగుంభిత - మకుటతటీభాసమాన దిగ్విలయః ॥

శ్రీ పరమేశ్వరుని సృష్టములో చేరియున్న పుణ్యభూమి యగు నీ యార్యానర్తంబున కృష్ణా గోదావరీ నదుల మధ్య గోలకొండ సంస్థానములో మిక్కిలి సమృద్ధితో పేరెక్కి యుండు నిజామాబాదు జిల్లాలో గల ఆర్కూరు తాలూకా యందు “గోనుగొప్పల” యను చిన్ని గ్రామము-మనోహర స్థలసంపన్నమై వినయవిధేయతలు గల అష్టాదశవర్ణప్రజలతో కృషి గోరక్ష వాణిజ్యాదులతో విరాజిల్లుచున్నయది. గ్రామీణుల కుపయుక్తమగు నొక చక్కని యేరు సమీపమందు ప్రవహించుచుండును. ఇద్దాని నిర్మాణాది సమయమందు “చెరుకుపల్లివారు” అను ఉత్తమవంశసంజాతు లేతెంచి యిట బస జేసి సామాన్యప్రజను దుష్టబాధనుండి తప్పించి విశాల మగు భూప్రదేశమునంతయు సాగుబాటు చేయించుచుండిరి. దాన లోకులు—స్థానికులే గాక గ్రామాంతరస్థులు గూడ

బాగుగా జీవనాధారము కలవారైరి. క్రమముగా పూరిగుడిసెలు
గృహములాయెను. వైశ్య బ్రాహ్మణులకు వసతి లభించెను.
పాఠశాలలు నెలకొనెను. ఇప్పటికిని ప్రజారంజనము జరుగు
చుండుటఁజేసి పూర్వములో వీరు తృప్తియులని చెప్పవచ్చును.

పాతివ్రత్యము, స్వాధీనభార్యార్యత్యము, పుత్రికాపోషణ,
దేవబ్రాహ్మణ మర్యాద, సత్యన్యాయములు ఇత్యాది విశేష
ములతో కూడియుండు వీరి కుటుంబాచారములు సద్వంశత్వ
మును చాటుచున్నవి. అన్నిటికన్న నతిశయముగా గురుభక్తి
వీరికి నొప్పారుచున్నది. ఇంతేగాక వీరి గ్రామములో శివా
లయముముందు బాటసారుల సౌకర్యార్థము గచ్చు సిమెంట్
కట్టడముతో నొక ధర్మశాలను నిర్మింపజేసియున్నారు.

శ్రీమత్త్రిలోకగురు మల్లికార్జున పండిత వంశీయులు,
గౌతమగోత్రోద్భవులు నిర్మల నివాసులు నగు ఆరాధ్యుల
వారు - వీరి గురువులు; అనుక్రమముగా ప్రస్తుతము శ్రీరామ
నాథారాధ్యులవారి పుత్రులు - అంబయ్య సిద్ధాంతి, శంకర
శాస్త్రి, విశ్వనాథశర్మ అను మువ్వరు - మధ్యమధ్య వచ్చుచు
వీరివలన విశేషసన్మానముఁ బడయుచు తృప్తులై యొసగు
చున్న శుభాశీర్వాదములకు వీరు పాత్రులగుచుందురు.

ఎనిమిదవ పురుషాంతరము నడుచుచున్న వీరి వంశము-
శాఖోపశాఖలుగా పెరుగుచు ఎట్టి విషమపరిస్థితులయందైన
నుపద్రవములఁ జెందక సంపూర్ణ శివానుగ్రహము కలదై
మొత్తము నూర్ధ్వతో నిండియున్నది. వీరిలో కొందరు రాజ
కీయ విద్యాధురీణులు, మరికొందరు - వ్యవసాయవేత్తలు,

కొందరు - యోగక్షేమానుభవశాలురు, మరికొందరు - లోక
వృత్తాంతాభిజ్ఞులు నున్నారు.

యువకులు-ఆధునిక సంస్కారదూషితులుగాక పూర్వ
చారానుమోదకులై పెద్దలకు లొంగియుందురు. బాలురు -
విద్యాభ్యాసపరాయణులై శీలముతో నుండువారు. బాలికలు-
ప్రాథమికవిద్య నభ్యసించుచు దైవభక్తి కలిగియుండువారు.
వృద్ధులు-పిన్నవారిని ప్రేమించుచు కుటుంబపోషణ తత్పరులై
అతిథ్యభ్యాగతులను సత్కరించుచుందురు. కన్యలు, యువతులు,
పెద్దవారును పతి సుత సహోదరాద్యనురాగముతో కలహ
వైమనస్యములు లేకుండా పరస్పర స్నేహముగలవారై శుభ
కార్యములం దేకీభవింపుచు ఉల్లాసముతో కాలము గడుపు
వారు.

సర్వథా ప్రశంసనీయమగు నీ వంశములో ఆరవ పురు
షాంతరమువాడగు శ్రీయుత “లక్ష్మారెడ్డి” అనువారు-చిన్న
నాటినుండి ప్రపంచభారమును వహించుచు అగ్రజానుజపుత్రు
లను సుతనిర్విశేషముగా కాపాడుచు వచ్చుచున్నారు. తనకు
పుత్రసంతానము లేకున్నను “ భాత్ర్యాణా మేకజాతానాం ”
అను మనుస్మృతి ప్రమాణము ననుసరించి పుత్రవంతుడననియే
భావించుచు - విదురుడు ధృతరాష్ట్రున కుపదేశించిన రీతిగా
జ్ఞాతులను పెంపొందించుచు శాశ్వత పుణ్యయశస్సులను
సంపాదించుచున్నారు. సంప్రతి ఈతని ప్రాయము - డెబ్బది
వత్సరములు. హితము మితము నగు సంభాషణ జేయుచు
సమస్తమును స్వయముగా నవలోకించుచు శివగురు స్మరణ
గావించుచుండును. ఇట్టి ఉదారచరితుడగు మహాపురుషునికి

సదాశివుడు చిరామురారోగ్య భాగ్య విజ్ఞానముల ననుగ్రహించి
కాపాడుగాత !

ఈతని యన్న “ మల్కారెడ్డి ” అనువారు - పరమ
ధార్మికులై తమ గురువులైన రామనాథారాధ్యులవారితో
నొకయేట మహాశివరాత్రికి విశేషాన్నదానముతో కూడిన
దీపమహోత్సవమును గావింపజేసి ధన్యజీవులైనారు. ఇక
తమ్ముడు “ చిన్నగంగారెడ్డి ” అనువారు-పూర్వలక్షణపరిపాలన,
బౌద్ధార్యము మున్నగు సద్గుణములు కలిగి సుమారు మూడు
సంవత్సరములక్రితము కైలాసప్రాప్తులైనారు. మల్కారెడ్డి
పుత్రులు - పరస్పర సోదరప్రేమ, భక్తి భావనలు కలవారై
పినతండ్రిమాటను జవదాటకుందురు. చిన్నగంగారెడ్డి కుమారు
లలో జ్యేష్ఠుడైన “ భూమరెడ్డి ” అనువారు - తమ ధైర్య
బౌద్ధార్యాదిసద్గుణసంపత్తి ప్రకాశింప నీపొత్తము నచ్చొత్తింప
వలయు ధనము సమర్పించి చిరకాలస్థాయి కీర్తిప్రతిష్ఠలను
సంపాదించియున్నారు. తదితరులందరును శ్రద్ధాభక్తి వినయ
విధేయాచారసంపన్నులై యోగ్యముగా వర్తించువారు.

ఇట్టి గుణశాలులైన వీరు- విరోధి సం|| శ్రావణములో
తమ గురుమధ్యములగు విద్యాభూషణ, పండిత, శంకరా
రాధ్యులవారిని సవిద్యార్థి ప్రభృతిపరివారముగా రప్పించి విశాల
మగు తమ కోటయందు గల ప్రత్యేకగృహమందు శ్రీ పార్వతీ
రాజ గజేశ్వరుల మహారుద్రాభిషేకము లక్షబిల్వార్చనంబును
శ్రీ గణేశ నవరాత్ర బిల్వయాత్రా మహోత్సవములను వేద
బ్రాహ్మణ సత్కార పురస్కరమైన గ్రామాన్నదానమును

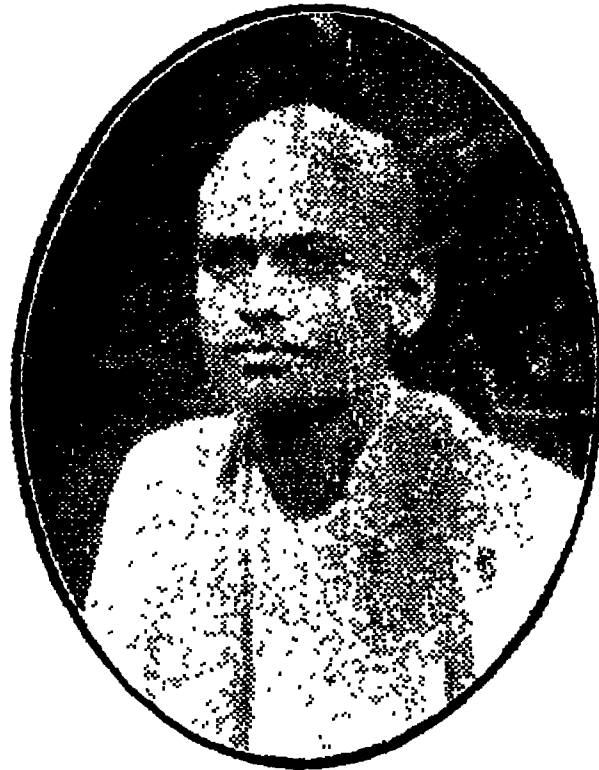
దాదాపు రెండువేల రూపాయలతో జరిపి తమ ధర్మశ్రద్ధను ప్రకటించిరి.

సర్వాంతర్యామి యగు శ్రీ మహాదేవు డీ వంశవృక్షమును పల్లవ పుష్పఫలాదులు కలిగియుండునట్లు సదా అనుగ్రహించుచు ఇతోఽధిక భాగ్యభోగ్యములను దేవతాగురు విప్రభక్తిని ప్రసాదించి రక్షించుగాత యని మా హృదయపూర్వక శుభాశీర్వాదము.

ఇతి శమ్.

శ్రీ కాకా శేషరావ్ విజయతేనామ్.

శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్య సదుపదేశః సమభిసర్ధతామ్.

సంగ్రహము :

శ్రీ నీలకంఠాచార్య :— పండిత, నిర్మల శంకరశాస్త్రిగారు,

నివాసము: . నిర్మల , (కవిబాబు జిల్లా.)

జననము:— పండిత నామ సంవత్సర శ్రావణ కృష్ణ ద్వాదశి.

శ్రీ పార్వతీ రాజరాజేశ్వరాభ్యాన్నమః.

పండితాభిప్రాయము

శ్రీ విద్యాభూషణ, పండిత, నిర్మల శంకర శాస్త్రిగారిచే రచింపబడిన “వైదికమత సామరస్య” మను గ్రంథము నామూలాగ్రముగా చదివితని.

జైమిన్యాది దర్శనములను మొదట సంగ్రహముగా నుల్లేఖించి శైవ వైష్ణవ శాక్త గాణాపత సౌర కామారములనంబడు షట్తంతములను విమర్శించియు అవ్వాని సామరస్యము శైవమునందే కలదని న్యాయ వేద వేదాంతాగమ సూత్రగీతాదుల కవిరుద్ధముగా యుక్తియుక్తముగా విశదపరచినారు.

శంకరదర్శనముఁగూర్చి “జనుల బాహ్యమూఢభక్తి విశ్వాసరహితుల నొనర్ప నద్వైతమును శంకరాచార్యుల వారు ప్రకటింపవలసివచ్చెనని” వ్రాసిరి కాని శంకరుని ప్రచారమునకు పూర్వము ఇతర పండితులచే ఖండింపబడగా శేషించిన బౌద్ధాదుల నాస్తికమతముల ననుసరించువారిని ఆస్తికమతమునందు ప్రవేశింపజేయుటకు “జగన్మిథ్యా బ్రహ్మ సత్యం” అని చెప్పుచు (ప్రచ్ఛన్న బౌద్ధమైన) అద్వైతమును నిరూపించవలసినవారైరి. అని వ్రాయవలసియుండెను.

శ్రౌత శైవులకు సమాధిఁగూర్చి గృహ్యసూత్రములే గాక “మృత్తికే దేహిమే పుష్టిం-త్వయి సర్వం ప్రతిష్ఠితం, త్వయాహతేన పాపేన గచ్ఛామి పరమాం గతిమ్” ఇత్యాది శ్రుతివాక్యములు గూడా ప్రమాణములుగా గ్రహింపబడుచున్నయవి.

11, 12 పేజీలలో గల సగుణత్వ నిర్గుణత్వములను సమర్థించు విషయము మిక్కిలి సమంజసము. ౧౧ పేజీ

యందలి ౨౨, ౨౩ పంక్తులలో “కలిగియుండుట సగుణత్వమనియు, సత్యసంకల్పత్వాద్యప్రాకృత గుణములును కలిగియుండుట సగుణత్వమనియు, ౧౨ పేజీ యందలి ౪ పంక్తిలో “ నిర్గుణత్వమనియు ” అనునవి ముద్రాపకదోషములుగా గ్రహించి ౧౧ వ పేజీయందు “ కరచరణాద్యవయవములు ప్రాకృతగుణములును లేకుండుట నిర్గుణత్వమనియు ” ౧౨ వ పేజీలో “సగుణత్వమనియు” అని చదువవలసియుండును.

కౌమారమతమునుగూర్చి షణ్ముఖ షణ్ముఖసమర్థనము హృదయంగమమైనది. ఏతాదృశప్రశంసనీయములు గ్రంథాదినుండి సమాప్తివరకు అధికములుగా ఉన్నందున విస్తరభీతిచే విరమించుచున్నాను.

శ్రీ శాస్త్రిగారి గ్రంథరచన శైలి అనన్యసులభమై పక్షపాతములేని పెద్దలకు చుచించునది; స్వరచితపూర్వములతో తనివినొందక ఆంధ్రరాష్ట్రము రాబోవు ఈ శుభసమయమందు వేదాంతదర్శనముల సామరస్యమును నిరూపించు ఏతాదృశ ఆంధ్ర రచనములను శివాద్వైత వేదాంత పారంగతులగు వీరు ఎన్నియేని ప్రచురింపజేసి పాఠకులకు సంతృప్తి జనకు లగుదురుగాత యనియు వీరి రచనలు శైవులకు శైవ భక్తులకున్న సుసన్నిహితములై శివానుగ్రహపాత్రము లగు గాత యనియు ఆశంపించుచున్నాము.

ఇట్లు

న్యాయవేదాంతాయుర్వేదాభిజ్ఞ,

మూ. రాజశేఖర శాస్త్రి,

ప్రభృతి శైవపండితబృందము, హైదరాబాద్.

శ్రీ శివాభ్యాన్నమః.

శుభాభినందనము

శ్రీ గొనుగొప్పలపురే - స్థితః శ్రీమాన్ ధురంధరః ।
 లక్ష్మీశ్వరాహ్వయో ధీమాన్ - సత్కార్యస్థాపకాగ్రణీః ॥ ౧

శ్రీ చెరుకుపల్లి వంశాబ్ధా - శీతభాను దివోత్థితః ।
 ఆస్తే వృద్ధః సదాచారః - దేవబ్రాహ్మణ భక్తిమాన్ ॥ ౨

తదగ్రజ సుతాః పంచ - మాణిక్యార్యశ్చ లక్ష్మయః ।
 బాగాహ్వయో భీమరెడ్డిః - శంకరాఖ్య శ్చకా సతే ॥ ౩

బుద్ధిమంతో గురౌ భక్తా - వినతాః కుశలాశ్చతే ।
 పరస్పర స్నేహాయుక్తాః - పితృభక్తిపరాయణాః ॥ ౪

తస్యానుజస్య పుత్రౌతు - భూమరాజార్యనామకౌ ।
 జ్యేష్ఠో వదాన్యో మతిమాన్ - కన్తిష్ఠ శ్చార్చువర్తనః ॥ ౫

అపి తద్బాంధవాః సర్వే - స్వకులాచారతత్పరాః ।
 గంగా కృష్ణార్య గోవింద - నరసింహదయోమతాః ॥ ౬

శంకరాఖ్యః సుశీలశ్చ - గంగాధర నృసింహకౌ ।
 శ్రీనివాసశ్చ రామార్యో - నారాయణముఖా వరాః ॥ ౭

ఏతే విరోధివర్షే శ్రీ - శ్రావణే శంభుపూజనం ।
 మహారుద్రాభిషేకం చ - లక్షబిల్వార్చనం తథా ॥ ౮

నభస్యే శ్రీగణేశస్య । నవరాత్రోత్సవం ముదా ।
 గ్రామాన్నదాన మలఘు - శంభో రాజ్ఞా పురస్సరం ॥ ౯

కారయామాసు రత్యంతం - శ్రద్ధయా శినత్ప్రప్యే ।
 గురోః సన్నాన మతులం । సర్వథా చక్షు రుత్తమాః ॥ ౧౦

ఏతాన్ సర్వాన్ సాంఘమూర్తిః - సదా రక్షన్ పరాత్పరః ।
 ఆయు ర్యశోజయం వృద్ధిం - దద్యాచ్ఛ్రీకరుణాకరః ॥ ౧౧

శ్రీ శివాభ్యాన్నమః.

వైదికమత సామరస్యము

శ్రీ పరమేశ్వరునిచే మానవు డభివృద్ధి పొందతగిన పద్ధతులను బోధించు ఏకైక ప్రమాణముగా వేదము ఆవిష్కరింపబడియున్నది. ఇం దనేక ఐహిక ఆముష్మిక ధర్మములు ప్రతిపాదించబడినవి. “ చోదనాలక్షణో ధర్మః ” ధర్మమనగా— ఇహమునకు పరమునకును విరుద్ధమగు అధర్మమునుండి తొలగించి న్యాయమార్గములో నడచుటకు ప్రేరేపించునట్టిది. ఇట్టి ధర్మమును త్రికరణశుద్ధిగా విశ్వసించి ఆచరించువారికి శ్రేయస్సు సర్వదా సిద్ధము. ప్రవృత్తిమూలమనియు, నివృత్తిమూలమనియు ధర్మము సర్వసాధారణముగా ద్వివిధము. నివృత్తిధర్మమునే మోక్షోపాయమగు నాల్గవ పురుషార్థమని పెద్దలు వాక్రుచ్చిరి. అర్థకామములకు సంబంధించిన యోగ్యాచరణ ప్రవృత్తియనియు వైరాగ్యాది సాధనచతుష్టయముతో గావింపబడు భగవదుపాసన నివృత్తియనియు వివేకము. సృష్ట్యాదినుండి నేటివరకు బయలుదేరిన మతములలో చాలావరకు ప్రవృత్తిప్రధానములనియే చెప్పనగును పైపైన నివృత్తి మిషగాగొని లోలోన సమస్తమును ప్రవృత్తిపరముగా పరిగణించు బహుమతములు లేకపోలేదు. జైమిని, పతంజలి, కపిలుడు మొదలగువా రిట్టి మతములనే సిద్ధాంతీకరించియున్నవారు. కర్మయే శ్రేయస్సును నిఃశ్రేయస్సు నిచ్చునదని జైమిని విశదపరచెను. అణు పరమాణువుల సంయోగరూపముగా నున్న నీ సృష్టికి నీశ్వరుని

కేనల నిమిత్త కారణునిగా భావించనలెనని పతంజలి వెలియ జేసెను. ఈ జగత్తున కంతటికి ప్రకృతియే ఉపాదానము. జీవుడు ప్రకృతిని వేరుగా తలచి నిర్ముక్తుండు కావచ్చునని కపిలుడు సముల్లేఖించెను, ఇట్లే అనేకములు ప్రమాణాభాస ప్రచారసిద్ధములై యుండెడివి. పూర్తిగా నివృత్తిదూరములై ప్రవృత్తిని కొద్దిగా గ్రహించు కొన్ని వైదికాభాసమతములు గూడ నేర్పడియుండినవి. ప్రవృత్తి నివృత్త్యభయ బాహ్యములై స్వేచ్ఛాకామార్థములగు జైన, బౌద్ధ, కాపాలిక, చార్వాకాది మతములు నాస్తికములుగా బయలు వెడలినట్టివి. అచలాది శూన్యపద్ధతులు నిట్టివే.

ప్రవృత్తిని నివృత్తిని సమానముగా పరిగ్రహించి భక్తితో రెంటియొక్క సామరస్యమును కనబఱచు మతములు వైదికములని చెప్పబడును. ఇట్టి యీ వైదికములందు ప్రధానముగా నున్న ఉపాసనారూపమగు భక్తికి కర్మసాహిత్యము తప్పనిసరియైనది. వర్ణాశ్రమాచారరూపమగు కర్మలేనిది వైదికము కాజాలదు. జ్ఞాన(ఉపాసన) రహితమగు భక్తి శుష్కమై నిష్ప్రయోజన మగుచున్నది. జాడ్యముతో కూడిన వైరాగ్యమువలె భక్తి లేని ముముక్షుత్వము వ్యర్థము. “భక్తిః పూజ్యేష్వనురాగః” తనకు ఇష్టమైన తనకంటె పైవాని యందు చూపబడు ప్రేమయే భక్తి యనబడును. ఇట్టి భక్తిని తదితరులందు కలిగియుండుటకన్న భగవంతునియందు ప్రదర్శించుటయే శ్రేష్ఠమని మతాచార్యులందరు నిర్ణయించిరి.

భగవంతునికి రూపగుణాదు లుండిననేకాని భక్తుడగు టకు వీలులేదు. నిర్గుణము, నిరాకారము నగు తత్త్వమునందు

భక్తి కలిగియుండుటకు అట్టి బ్రహ్మను సాక్షాత్కరించుకొను చుత్తము చేయుటకు నవకాశము లేదు. పరమేశ్వరుడు సగుణుడై సాకారుడుగా నుండుననియే భక్తిప్రధానములైన వైదిక మతముల యాశయము, నిర్గుణబ్రహ్మకు జగత్తు సృష్టించు సామర్థ్యము లేదు. ఒకవేళ యున్నదనినచో సగుణమగును. జగత్తునకు బ్రహ్మకును సంబంధమే లేదనినయెడల కార్య కారణముల యొక్కయు, ఉపాస్య ఉపాసకుల యొక్కయు భోక్తృభోగ్యములయొక్కయు, సుకృత దుష్కృతఫలానుభవము యొక్కయు, బంధమోక్షాదులయొక్కయు వ్యవస్థయే లేకుండును.

బ్రహ్మ జగత్తులు కారణకార్యములనియు, కార్యము స్థూలమనియు, కారణము సూక్ష్మమనియు, స్థూలరూపమును విడచాడి సూక్ష్మము నన్వేషింపవలెననియు, స్థూలసూక్ష్మములు రెండును సగుణములేయనియు, ఇందొకటి నిర్గుణమైనచో కారణ కార్యభావము కుదురదనియు వైదికమతప్రపంచక్షల నిర్వచనము.

జగత్తు సత్యమై సవికారమనియు, బ్రహ్మ నిత్యసత్యమై నిర్వికారమనియు, సవికారమగు జగమునం దావిర్భూతులగు జీవులు-బ్రహ్మను సగుణముగా భావించి నిర్వికారులు కావలెననియు ఆచార్యులే వేదాధారముగా విశదపరచిరి.

బ్రహ్మకు గల సగుణత్వము నానావిధముగా వినబడుచున్నను శక్తి కుమార గణపతి విష్ణు సూర్యాది దివ్యరూపములతో ముఖ్యముగా విలసిల్లుచుండునని యపనిషత్సమ్మతము.

బ్రహ్మయొక్క సహచారిణిగా శక్తిని;

దివ్యలీలారూపమునకు పుత్రులుగా కుమారగణపతులను;

శక్త్యపరరూపుడైన ఆదిపురుషునిగా తత్త్వవేత్తనుగా విష్ణువును;

మహేశ్వరుని దక్షిణనేత్రముగా సూర్యుని;

ఇత్యాది సంబంధములతో ఉపాస్యములగు నానాదేవతల నామరూపములను వేదము వర్ణించుచున్నది. పంచభూతములు, సూర్యచంద్రులు, జీవాత్మ భగవంతుని అష్టమూర్తులని మరియొక విభాగము. చతుర్ముఖాది బ్రహ్మలు, ఇంద్రాద్యష్టదిక్పాలురును పరమేశ్వరుని విభూతిజాతములొ చేరినవారే. అగ్న్యంశము, అగ్నిభిన్నము నకు జతరాగ్నియు వైశ్వానర శబ్దముతో బ్రహ్మరూపముగా ప్రశంసింపబడియున్నది. వాయుభిన్నము వాయువునకు ప్రాణము-పంచవిధమై దేహజీవ సంబంధమును నిలుపుచు శివరూపముగానే పేర్కొనఁబడుచున్నది. ఇట్లనేకవిధములుగా నుండు సగుణుడైన పరమాత్మను-అనాదికాలమునుండి బద్ధుడై యుండు జీవుడు తన భ్రమప్రమాదము లంతరించి స్వయంప్రకాశమానుడగుటకు-ఉపాసించు విధానములే మతములగుచున్నవి.

పూర్వసంస్కారము ననుసరించి ఆచార్యుల బోధలఁ బట్టియు భక్తులు-తమతమ కిష్టముగు రూపమును పూజించి ధ్యానించి తరించుచుండిరి. అవతారపురుషులైన రామకృష్ణాదులుగూడ తమతమ యవతార ప్రయోజనములను సాధించుటయేగాక జ్ఞానులై పరమేశ్వరు నుపాసించినవారు గావున నుపాస్యులైరి. పరాధక్తికలవారు - సర్వంబును శివమయం

ఒను జ్ఞానము దృఢముగా కలవారగుటజేసి “జ్ఞానీ త్వాత్మైవ మే మతం” అనునట్లు పరమాత్మలుగా భావింపబడుచున్నారు.

ఇట్టి భక్తులు ఉపాసనలు-వేదోదితధర్మముతో కూడినచో వైదికములనియు, తద్రహితము లవైదికములనియు సారాంశము.

ఉపాసనల కాధారములగు వేదాంతముల ననుసరించి బయలుదేరిన మతములలో మూడు సిద్ధాంతము లిమిడియున్నవి. ఇందు మొదటిదగు విశిష్టాద్వైతమును శ్రీకంఠ శివాచార్యులవారు, రెండవదైన అద్వైతమును శ్రీ శంకరభగవత్పాదులవారు, మూడవదైన ద్వైతమును మధ్వాచార్యాదులు ప్రచారములోనికి తెచ్చినవారైరి. కలియుగాదిలో బౌద్ధ, జైన, చార్వాక, కాపాలికాది మతములు విరివిగా వ్యాపించియుండ శ్వేతాచార్యానుగృహీతుడైన శ్రీకంఠశివాచార్యుడు విశేష పాండితీయోగబలముతో పైదుర్మతముల ఖండించి శివాద్వైతమును స్థాపించెను. ఆ తరువాత శంకరుడు-బౌద్ధముగానుండు భక్తిమతాధ్యము విడిపోవుటకై సర్వజ్ఞతాదిసంపన్నుడగు సదా శివునికి నిర్గుణత్వమును కల్పించి జీవజగత్తుల కాభాసత్వమును చూపవలసినవాడాయెను. “జగన్నిధ్యా బ్రహ్మ సత్యం” అనునట్లు చేతనాచేతన సమ్మిశ్రమగు జగత్తు - వారి దృష్టిలో మిథ్య యైనది.

“సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ” ఈ సమస్త ప్రపంచము బ్రహ్మాత్మక మైనది. అనగా అన్నిటినుండు పరమాత్మ

అంతర్యామిగా నున్నవాడు. (దీని నంతర్యామి బ్రాహ్మణము విశదముగా వివరించినది.) “తజ్జలా నితి శాంత ఉపాసీత” ఉపాసకుడు-శమదమాదినంపన్నుడై బ్రహ్మాంతర్యామికమగు జగత్తుయొక్క ఉత్పత్తి స్థితి లయములు బ్రహ్మవలననే జరుగుచున్నవని జగత్తును బ్రహ్మరూపముగా నిశ్చయించుకొని జగదేకకారణమగు బ్రహ్మ నుపాసింపవలెనని శ్రుతి చెప్పచుండ బ్రహ్మకార్యమగు జగత్తు అసత్య మెట్లగుచున్నవో దురూహ్యము.

యద్యపి—“ఏత తతో భవతి” జీవుని బద్ధదశ యంతరించిన తర్వాత సమస్తంబును శాంతిసమృద్ధము, అనాది ముక్తము నగు శివరూపముగానే ప్రకాశించునను వాక్యార్థముఁ బట్టి - పరివృత్యమానంబగు జగత్తు నిత్యము కాదని” చెప్పవచ్చును. తథాపి “జీవజగత్తులకు స్వరూపవినాశము లేదను” విషయము-బహ్వచార్య సమ్మతమగుటను; జీవున కస్తిత్వమే లేనియెడల “కర్తా శాస్తార్థవత్వాత్” శాస్త్రముచే నుపదేశింపబడు నిత్యనైమిత్తికాది కర్తృత్వంబును, “భోగమాత్రసామ్యలింగాచ్చ” ముక్తుడు భగవంతుని నిరవధికానందము ననుభవించుటకు శివసముదగునని చెప్పటయు, మరియు వ్యాస సూత్రములందు కొన్నిటితో వరుసగా నిరూపింపబడిన నిత్యత్వ, జ్ఞాతృత్వ, అణుత్వాది ధర్మంబులు ననుపాదేయంబులగును.

జీవునికి శరీరేంద్రియాది మమకారము మిక్కిమీరకుండుటకు అహంకారము దుష్టము గాకుండుటకును శంకరుని జీవ జగదాభాసత్వవాదము కొంతవర కుపయోగించినదని చెప్ప

వచ్చును. ముక్తి-ఏకవిధమనియు, భగవంతు డొకడేయనియు మహామహులందరు నిర్వచించియుండ సగుణ నిర్గుణత్వ భిన్నముగా ముక్తికి ముక్తిప్రదనకును అంగీకరింపబడిన ద్వివిధత్వము-విచారణేయముగా నున్నది. కాని యద్వైతాచార్యులనేకులు సదాశివునే పరబ్రహ్మగా నిర్ధారించి “శివోఽహం” భావనతో శివజీవైక్యమును కనురచియుండుట ముదానహము. తత్సమ్మతమగు సగుణభక్తిమార్గములో పెక్కురు శంకరు నారాధించియే తరించుచున్నారు. “సదాశివః పరం బ్రహ్మ-సాంబమూర్తిః సనాతనః” అని శ్రీమదప్పయదీక్షితేంద్రులు వాక్రుచ్చి చతురధికశత ప్రబంధములతో శైవమును విపులీకరించిరి. ఈతడు శివభక్తివలె విష్ణుభక్తి కలిగి వైష్ణవపక్షముగా గూడ వాదించినాడని కొంద రసభిజ్ఞులు పలుకుచుందురు. “రామానుజ శృంగభంగము, తప్తముద్రాంక విద్రావణము, శివకర్ణామృతము” మొదలగు గ్రంథములను పరిశీలించినచో శ్రీ దీక్షితులవారి యాధార్థ్యము వివరముగా తెలియగలదు. “రత్నత్రయ పరీక్ష” అను గ్రంథమునందు శక్తి విష్ణువులను శివకోటిలో చేర్చి జీవకోటిభిన్నమగు రత్నత్రయములో ఒకదానికన్న నొకటి శ్రేష్ఠములనియు ఉపాసకుడీ మూటిని బాగుగా విచారించుచు ఏతత్సమ్మిశ్రమగు భగవత్సదాశివ తత్వము నుపాసింపవలెననియు, స్థూలదృష్టితో కనుగొనువారికి-విష్ణువు - సారూప్యము క్తుడై నిరీక్షణోపాసకుడగు నందీశ్వరుని స్థానములో, శక్తి-నిరంతర సామీప్యముక్తి నొంది సాహచర్యోపాసకురాలగు పార్వతీదేవి స్థానమందును భావింపఁదగుచున్నారు. అస్తు.

వస్తుతః — శ్రీకంఠ శివాచార్యప్రోక్త శైవ సిద్ధాంత మందు నుపాసనాకాలములో శివజ్యేష్ఠానుసంధానమే కర్తవ్యముగా నిర్దేశింపబడియున్నది గావున నిచట శ్రీకంఠశంకరుల కైకకంఠ్య మేర్పడినదనియు వీరిరువురు-భక్త్యుపాసనాది విధానముల నొకేరీతిగా బోధించిరనియు భావించవచ్చును. ద్వైతము ననుసరించి శైవములో నొక సిద్ధాంతము విస్పష్టముగా లేకున్నను భక్తుల నేకులు - జీవభావముతోనే శంకరు నారాధించి ముక్తులైన కథలు ఎన్నియో గాననగుచున్నవి. సానంద మార్కండేయాదులు-ద్వైతము క్తులని చెప్పవచ్చును. సారూప్యాది ముక్తిత్రయము ద్వైతమునే బోధించుచున్నయది. శివాద్వైతములో ద్వైతముక్తి సగుణమనియు, అద్వైతముక్తి - “సోఽశ్నుతే సర్వాః కామాః సహ బ్రహ్మణా విపశ్చితా” అని చెప్పబడినట్లు సాయుజ్యరూపమై నిర్గుణమనియు ఐకదేశికముగా ముక్తి ద్వైవిధ్యము నంగీకరించవచ్చును. రెండును పునరావృత్తిరహితములైనను ద్వైతము విలంబముగా శివానందప్రదమగునట్టిది.

వామదేవాదులు—“అహం మనురభవం సూర్యశ్చ” అను సార్వాత్మ్యశివభావముతో నిర్గుణముక్తి నొందియున్నవారు. “శ్రీకంఠోక్త శివాగమాది విధినా-పంచాక్షరీ దీక్షితః । లింగాంగీ నిజవర్ణధర్మసహితః - షట్కాలపూజాపరః । భస్మాద్యాచరణాష్టకాదినిరతః - శ్రీకంఠ సిద్ధాంతభాక్ । వైరాగ్యాదిచతుష్టయాన్వితమనాః-శంభుంభజే చ్ఛాశ్వతమ్” అనురీతిగా శివోపాసకులగువారును ప్రారబ్ధాంతమున శివానుగ్రహసాధ్యమగు సాయుజ్యముక్తిః బొందుట కర్హులగు

చున్నారు. వైకుంఠాధీశ్వరుడగు నారాయణుడు - శివోఽహం భావన కలవాడగుటఁజేసి ఉపాసకాగ్రణీయనియు, పురుషోత్తముడనియు, “తత్త్వం నారాయణః పరః” అనియు శ్రుతి వర్ణించుచున్నది. శ్రీకృష్ణుడును అట్టి యభేదోపాసకుడై మున్నుతా ఒదరికాశ్రమములో వసిస్తాది మహర్షులతో సహా వినియున్న గీతలనే అర్జునునకు బోధించి విశ్వరూపమును ప్రదర్శింపఁజేసియు “మత్తః స్మృతిర్థాన మపోహనంచ” అని భగవద్భావమును విశదపరచెను. దధీచి దుర్వాసః ప్రభృతులు నిట్టివారే ;

ఇట్లు సామరస్యము శాస్త్రీయముగా ఏర్పడియున్నను పరాత్పరత్వవిషయమై పరస్పరము వాదించుకొనువారు లేకపోలేదు. ఈ పారమ్యసామరస్యము కొంతవర కిటు పరిశీలింపబడుచున్నది.

ఎవరు ఏ దేవతయొక్క పరత్వమును నిరూపింప ప్రయత్నించినను వేదమూలముగానే యని తెలియదగును. భగవత్త్వము ప్రత్యక్షసాధ్యము కానిదగుటఁజేసి భక్తులు గూడ పరమాత్మను నిర్దేశించి చూపుటకు వేదశాస్త్ర పురాణేతిహాసాదులను సాధనములుగా గ్రహించిరి. ప్రప్రథమా విరూపాక్షమగుటను పురాణేతిహాసాదులకన్న వేదమే ముఖ్యప్రమాణమని ప్రధానులైన పెద్దల యాశయము. ఇందేకదేశప్రమాణములకంటె సార్వత్రికములు స్వార్థంబులును బలవత్తరములగుచున్నవి.

“అజామేకాం లోహిత శుక్లకృష్ణాం - బహ్వింప్రజాం
జనయంతీం సరూపాం”

ఎరుపు తెలుపు నలుపు రంగులు నుపలక్షణములుగా
కలిగియున్న రజస్స్వత్వతమోగుణములచే నిండియుండు
నిత్యురాలైన మాయ - తనతో సమానమైన అనేకప్రజలను
సృష్టించుచున్నది. ఇత్యాద్యర్థములుగల శ్రుతివాక్యముల ఆధారముగా శక్తియే తత్త్వమని కొందరు నిర్వచించినారు. ఇద్దాని
సమర్థించుచు మరియొక శ్రుతి. వాక్యము - “మాయాంత
ప్రకృతిం విద్యా - న్మాయినంతు మహేశ్వరం” స్వాపృథక్
సిద్ధమహేశ్వర వతియగు శక్తి నుపాదానముగా, స్వాభిన్న
మాయ కలవాడగు మహేశ్వరుని నిమిత్తముగాను విశద
పరచుచున్నది.

“తస్యావయవభూతేన - వ్యాప్తం సర్వమిదం జగత్”
మాయావిశిష్టుడైన మహేశ్వరుని అంశభూతుడగు నారాయణునిచే - పరిదృశ్యమానంబగు జగంబంతయు వ్యాపింపఁబడి
నది కావుననే విష్ణువను సార్థకనామధేయుడై “నారాయణా
ద్రుద్రోజాయతే - నారాయణాద్భ్రహ్మజాయతే” అని పరా
త్పరుడుగా వర్ణింపఁబడుచు జ్ఞానులచే తత్త్వవేత్తగా భావింప
బడుచున్నాడు. నారాయణునకు నిర్గుణత్వము సుప్రసిద్ధము
గాకుండుటఁజేసి సగుణమూర్తిగా సర్వత్ర పేర్కొనబడెను.

కరచరణాద్యవయవములు ప్రాకృతగుణములును కలిగి
యుండుట సగుణత్వమనియు, సత్యసంకల్పత్వాద్యప్రాకృత
గుణములును కలిగియుండుట సగుణత్వమనియు, సత్యసంకల్ప

త్వాద్రాక్షతగుణములు. మనోనాచానుగోచరమగు దివ్య జ్యోతిర్లింగత్వము, సృష్టిస్థితిలయ తిరోధానానుగ్రహము లనెడి పంచకృత్యముల కేకైక కర్తృకత్వంబును కలిగియుండుట - నిర్గుణత్వమనియు ప్రాచీనుల యభిప్రాయమై యున్నది.

సకళత్వ నిష్కళత్వోభయములు విష్ణ్వాదులకు లేవు కావుననే ముముక్షువులు పెక్కురు సదాశివునే ఆరాధించి “శివోఽహం” భావన చేయుచున్నారు. ఇట్టి సగుణమూర్తి యైన నారాయణుని బ్రహ్మాదులకన్న నతీతునిగా వైదికప్రక్రియతో పూజించి కామితములంబడయు విధానము సర్వులచే నంగీకరింపబడియున్నది.

బ్రహ్మాండశరీరుడైన పరమాత్మ యవయవములగు సూర్యచంద్రాదులలోనొక్కొక్కరి నుపాసించుట మోక్షప్రదము గాకుండునట్లు సమిష్టి స్వరూపమగు సదాశివుని యంశభూతులైన శక్తి విష్ణ్వాదులను వేరువేరుగా పరాత్మభావనతో నారాధించుట నిఃశ్రేయస్కరము కాజాలదు. ప్రమాణ సంపత్తితో ఒకరికన్న నొకరిని యెక్కువగా భావించుచు సదాశివుడే పరాత్పరుడని ధ్యానించుట యుత్తమోత్తమ మగుచున్నది.

“సూర్యఆత్మా జగత స్తస్మషశ్చ” చరాచర జగమున కంతటికి ఆత్మయని సూర్యుడు పేర్కొనబడుచున్నాడు. వరేణ్యమగు తేజస్సుగల సూర్యస్వరూపము ప్రత్యక్ష మగుటచే ముఖ్యముగా ముముక్షూసాస్యమని కొందరు నిర్ణయించుకొనిరి. యోగాదులచేతను సాక్షాత్కరించుకొన శక్యముగాని

పరమాత్మ - సూర్యాదులవలె నప్రయత్నముగా గోచరించి నచో ఉపాసనకు సార్థక్యము లేకుండును. “నతత్ర సూర్యో భాతి - నచంద్రతారకం” అను శ్రుతివాక్యము - ప్రళయావస్థానమున సూర్యాదులు - సూక్ష్మరూపులై యుందురనియు, సృష్టిసమయములో పరమేశ్వరుని వికాసము వలననే సూర్య చంద్రాదిక మంతయు ప్రకాశించుచుండుననియు శివైకనిత్య సిద్ధిని వివరించినది. ఉపాసనాస్థానములలో సూర్యమండలముగూడ చేరియుండుటచే భూతాగ్న్యతీతమగు సూర్యతేజస్సునందు సూర్యాతీతప్రతిభగల సదాశివుని ధ్యానించి తరించవలెనని పూర్వాచార్య శ్రేష్ఠులు గాయత్రీ మంత్రార్థ నిర్వచనాదులతో విశదపరచిరి.

జితేంద్రియులై భగవంతు నుపాసించువారు - ఆత్మ శబ్దవాచ్యులనియు కేవల కర్మిష్టులగువారు - జీవాత్మలనియు వివేకము నారాచుణ సూర్యాదులు పరమాత్మకు సన్నిహితులగుటజేసి బహు స్థలములందు నిరుపాధిక అంతరాత్మలుగా వర్ణింపబడుచున్నారు. దేహేంద్రియాది విశిష్టుడైన ఆత్మ - జీవ (పశు) భావమును విడిచి ఈశ్వరు (పశుపతి) ని గురూపదిష్టమార్గముగా నుపాసించి శివుడు కావచ్చును. ఉమాసహాయుడు, ప్రభువు, త్రిలోచన నీలకంఠాది విశేషణ విశిష్టుడు నగు పరమేశ్వరుని భూతయోనిగాను సమస్త సాక్షిగాను తమోతీతునిగాను ధ్యానించి యా సదాశివునే పొందుచున్నాడని శ్రుతి వక్కాణించుటచే వ్యాససూత్రనిర్దిష్టమగు ముక్తప్రాప్యత్వము - శక్తి విష్ణు సూర్యకుమార గణపతి సమిష్టి భూతుడగు పరశివునకే చెందుచున్నది.

కుమార గణపతు లిరువురును పరమేశ్వరుని కుమారులగుటచే “ఆత్మావై పుత్రినామాసి” అనురీతిగా పరాత్పరులుగా పూజింపబడుచున్నారు.

సృష్టి స్థితిలయ తిరోధానానుగ్రహము లైదిటికిని సర్వాశీతమగు ఆనందమునకును ఆశ్రయములుగా ఆరుముఖములు కలిగి ఓంకారవాచ్యుడను నేనే యను భావమును వెలిబుచ్చిన కుమారుడు - తండ్రివలె సత్కరింపబడుట యొక వింతకాదు. సుబ్రహ్మణ్యు డనగా - బాగుగా బ్రహ్మను గుర్తెరిగిన వాడని యర్థము. బ్రహ్మవేత్త బ్రహ్మగానే భావింపదగినవాడు, పంచకోశాతీతము పంచమ - కోశాధిష్ఠితమునగు పరమాత్మ - అకార ఉకార మకార బిందు నాదాతీతముగా సంఖ్యాషట్క - నిర్దిష్టుడై కామ వినాశకరమగు దివ్యరూపమునకు ప్రతినిధిగా కుమారుడగుట సర్వధా సిద్ధమై యున్నది.

ఇట్టి కుమారుని ధ్యానించు వారికిని శివత్వమే ప్రాప్యమగుటఁజేసి హృదయ పుండరీకమునందు సాక్షాత్పదాశివునే భావించి ముక్తులగుట కడుంగడు శ్రేష్ఠమగును. దుర్వాసో మార్కండేయ గౌతమ దధీచి బోధాయనాదులు సర్వదేవతా సార్వభౌముడైన మహా దేవునే బాహ్యభ్యంత్రములందు పూజించి శివానుగ్రహ పాత్రులైనారు.

“యదా చర్మనదాకాశం - వేష్టయిష్యతి మానుషాః
తదా శివ మవిజ్ఞాయ - దుఃఖస్యాంతో భవిష్యతి”

మనుష్య దేనదానవాచులు-ఆకారమును చర్మమువలె చుట్టజాలుదురేని శివోపాసన లేకుండా దుఃఖనిస్మక్తులు కాజాలుదురనియు “జ్ఞాత్వా శివం శాంతి మత్యంతమేతి” శివుని తెలుసుకొని మిక్కిలి శాంతిని పొందుచున్నాడనియు “బ్రహ్మ విష్ణు రుద్రేంద్రాస్తే సంప్రసూయంతే నకారణం కారణానాం” త్రిమూర్త్యాది జనకుడు కారణ కారణుడైన పరమాత్మకు నెదియు కారణములేదు. గావున సర్వైశ్వర్య సంపన్నుడగు శంకరుని హృదయాకాశ మధ్యమందు సంభావించనలెననియు ఇత్యాది పరః శతప్రమాణములు శివోపాసనైకత్వమునే ఘంటాఘోషముగా ప్రదర్శించుచున్నవి.

తారకాసురాది దుష్టసంహారము - అవతారమూరి యైన కుమారుని లక్షణమువలె “అత్తా చరాచరగ్రహణాత్” చరాచర ప్రపంచము నంతయు మహాప్రళయములో భక్షించి “శివ ఏవ కేనలః” నామరూప విభాగము చేయజాలని సూక్ష్మములైన చివచిత్తులతో కూడియుండు పరమాత్మకు సర్వ సంహర్తృత్వంబును ఒక లక్షణముని వ్యాసుడు నిర్దేశించెను.

ఆదిశంకరాచార్యులవారును వైదికములైన అనేక సగుణమతములను నిరూపించినను “చిదానందరూపః - శివోఽహం శివోఽహం” అని నిర్గుణసగుణమగు శివభావననే ముముక్షూసయు క్తముగా నిర్ధారించి యున్నవారు.

శివోపాసన ప్రతిబంధములను దూరమొనర్చు విఘ్నేశ్వరుని ఉపాసకగణముల కధిపతిగా భావించి పూజించుట గర్హ్యము కాజాలదు. తన ముందుకు వచ్చు ప్రాణిజాలమును

కొండముతో పారద్రోలు గజమువలె భక్తుల సంకటములను పటాపంచలు చేయజాలు వినాయకుని పరాత్పరగా నారాధించువారు కొందరు లేక పోలేదు. విఘ్నేశ్వరుడు నారాయణునివలె సర్వులచే పూజనీయుడగుట “నాకన్న నధికులు నా భక్తవరులు” అను తెలుగు నుడికారమును తదితర పురాణ గాథలను సార్థకముల జేయుచున్నది. “బ్రహ్మణాం బ్రహ్మణస్పతిం” చతుర్ముఖాది బ్రహ్మలకు వేదమునకును అధిపతియైన ఏకదంతునియందు చేయు శివోపాసనకన్న శక్తిమయమగు దహరమునందు భావింపబడు శివజ్ఞానమే ముఖ్యమగుచున్నది.

పరతత్త్వములో శక్త్యంశముకన్న శివాంశ మధికముగావున శాక్తేయమునకు నుపసర్జనీభావమే వచ్చుచున్నది. “తౌ బ్రహ్మ సామరస్యేన” తచ్చబ్ద ప్రకృతి ప్రత్యయోదితులగు శక్తిశివులసామరస్యమే బ్రహ్మ యనబడును. శక్తి విశిష్టుడైన శివుడే జగన్నిమిత్తోపాదావోభయ కారణుడగుచున్నాడు. సదాశివుని ఆనంద, సంకల్ప, సృష్టి, లీలా, శరీరములే శక్తియనియు ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాశక్తులు కలవాడు. సర్వజ్ఞతాది సంపన్నుడు, సర్వాంతర్యామియు, సర్వమంగళాపతియు, మనోవాగ్విపర్యాసము లేనట్టి సంపూర్ణాకారము కలవాడును ఊర్ధ్వరేతస్కుడు, విరూపాక్షుడు విశ్వరూపుడు కృష్ణపింగళుడు నగువాడు శివుడనియు తెలియదగును.

ఇట్టి శివుని తెలుసుకొనుటకు యత్నించు ఉపాసకులలో వైదికులనియు అవైదికులనియు విభాగము కలదు.

వైదికులైన గ్రాహణ త్రియ వైశ్యులకు కర్మతోగూడిన భగవదుపాసనయే లక్షణము. అవైదికులు భక్తితో కేవలం పాసనను చేయవచ్చును. (వేదమునకు ఋషి సమ్మతమైన పురాణోపబృంహితార్థమును నిర్ణయించుకొనుచు స్వకులాచారానుకూలముగా ప్రవర్తించువారు ప్రాయశః వైదికులని చెప్పబడుదురు.) అవైదికోపాసన కన్న వైదికోపాసనయే శీఘ్రము ఫలించునట్టిది. ఇట్టి వైదికోపాసనలో గూడ కేవల పంచాక్షరీ - భస్మరుద్రాక్షాది గ్రహణము కంటెను తదితరముల కంటెను శివలింగధారణ దీక్షయే శ్రేష్ఠమనియు తత్పూర్వకముగానే శివోపాసనఁ జేయనలెననియు గౌతమాది మహర్షుల యాచరణచేతను శ్రీ నీలకంఠ హరదత్త మల్లికార్జున పండితాది ప్రముఖుల ప్రచారము వలనను ధృవపడుచున్నది. (వేదము ప్రమాణమని చాటుచు అద్దాని కపార్థము జేయువారును అవైదికులని చెప్పనగును.) హిందూమాత్రుడు వేదసన్నిహితాచారము లేకున్నను తత్సంబంధము గల పురాణాది ప్రతిపాదిత మగు నడత నెనను కలిగియుండవలెను. వేద పురాణాదులను పూర్తిగా విశ్వసించనివాడు నాస్తికు డనఁబరగుచున్నాడు.

ఇతిహాసముల నంగీకరించుచు పురాణార్థమును సామరస్యముతో గ్రహించి సదాశివ పరత్వమును సంభావించుచు ఉపాసకు లగువారు సంపూర్ణ వైదికులలో అగ్రగణ్యులని చెప్పవచ్చును. గర్భాధానాది శ్మశానాంతము చేయబడు సంస్కారములు - స్మృతिसూత్ర సమ్మతములై వైదికములగుచున్నవి. ఇందు అంత్యసంస్కారము - శైవులకు సమాధి

రూపముగా శాంభవగృహ్యసూత్రముల ననుసరించి కర్తవ్య మగుచున్నది. కేవలస్మృతిప్రమాణవాదులు కొందరు-ఇయ్యది దహన పిండప్రదానాదిరూపము కానిచో దూషితమని సంశయించుచుందురు. లింగధారికి, జ్ఞానికి, యోగికిని దహనము కూడదని శివాగమములు, శివపురాణ, మహాభారతాదులును విశదపరచుచున్నయవి. దహన సమాధులలో దహనము సర్వ ప్రాప్తముకాగా విశేషించి సమాధి విధింపబడుచున్నది. శైవులకు సమాధివిహితమై మృతాశౌచము సాపిండ్యనిదానమై ఆచరణలో నున్నయది. గురుప్రదత్తమైన స్వేష్టలింగమే పరమ ధ్యేయమై భుక్తిముక్తిప్రదమని భావించువారైనను తత్తన్నిమిత్రముగా తత్తత్ప్రదేశములందు శివేతరదేవతలను పై సామరస్యభావనతో పూజించుచుందురు. మరియు భస్మరుద్రాక్షౌదులు ముఖ్యలాభనములుగా శివపంచాక్షరీజపము భోగ మోక్షేకసాధనముగా సంధ్యావందన తర్పణ బ్రహ్మయజ్ఞాది నిత్యకర్మలు, శ్రాద్ధ పఠాది నైమిత్తికంబులును విహితములుగా నొప్పారుచున్నవి.

వైదికులలో శైవ స్మార్త రామానుజీయ మాధ్వాదులు - పంక్తిభోజనము, వివాహసంబంధాదులున్న పరస్పరము తతస్తతః జరుపుకొనుచున్నను మతవిషయకమగు అసహనము కలిగియే యుందురు. వీరందరికిని సామరస్యముఁ జూపుమతము ఏకైకమైనచో బాగుండెడిది. చాలావరకు శాంకరాద్వైతము సామరస్యమును చేకూర్చునట్టిదే కాని అందు సర్వము మిథ్య యగుటచే సగుణోపాసనాదులు విశ్వసనీయములగుటలేదు.

సగుణత్వాదులను వేదశాస్త్రములను సత్యములుగా నిరూపించుచు నిర్గుణ సామంజస్యమును చూపునదై ఉపాసనయే జ్ఞానరూపమని - ఆచరణయందు విశేషాద్వైతమును భావనలో కేవలాద్వైతమును ప్రతిపాదించుచున్న శివాగమోక్త శ్రీకంఠీయ శ్రౌతశైవమే సరళముగా సామరస్యమును ప్రదర్శించునట్టిదని గ్రహింపవలసియున్నది.

నర్ణాశ్రమాచారాది సంపన్నమగు శ్రౌతశైవములో గణ ప్రార్థనయందు విఘ్నేశ్వరకుమారులు, యోగాచార్య స్మరణయందు నారాయణబ్రహ్మాదులు, లింగనిరీక్షణమునందు పంచాక్షర్యర్థసంభావనయందును శివావినాభావముగల శక్తియు దీపారాధనమున సూర్యాదులును, ధ్యానమునందు శివోఽహం భావనయు వచ్చుచుండుటచే సర్వసామరస్యము సుసిద్ధమై యున్నదని భావింపక తప్పదు.

అనగా ఇతర మతములలో సామరస్యము మృగ్యమని చెప్పటకాదు. లాంఛనములుదక్క వైదికమగు భగవద్ధారణ మెందును లేనందునను సర్వాలవాలమగు శివలింగమును వామహస్తమునందు పూజించుచు సర్వమునందును స్వేష్ట లింగమే యున్నట్లు ధ్యానించి సర్వదేవతా సన్మానముతో శివు నుపాసించు శైవుడు మోక్షపథము ననుసరించు విధాన మున్నందునను సామరస్యనిదాన మిదియే యగుచున్నది.

సంధ్యావందన పూజా జప శ్రాద్ధాదులు మాత్రము తప్పనిసరిగా ఆచరింపబడుటచే వైదికత్వము పూర్వోక్తమత ములవారికి పరిపుష్టమనియే నిర్ణయించుకొనవచ్చును. ఇట్టి

వైదికములలో శైవమే సర్వసాను స్యముగల దగుటచే యర్హోపాదేయ మగుచున్నది. శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్యులవారిచే సూత్రభాష్యమునందు ఉపాసనలలో శ్రేష్ఠముగా నిర్ధారింపబడిన దహరమునకు లింగాంగసాహిత్యముగల శివోపాసనయే సన్నిహిత మగుచున్నది.

కావున నీ వైదికమత సామరస్యమును బాగుగా పరిశీలించి సరసులగువా రిందావిషయం వాచకణ కలవారగుదురనియు శ్రౌతశైవులు తమ మతసార్వాత్మ్యము నిందుమూలముగా గ్రహించి తెలుపుచుందురనియు విశ్వసించుచు యథాశక్తి వ్రాసితిని. అపోహలకు, కువిమర్శలకు బాధ్యుడనుకాను. ప్రతి సముల్లేఖమునందును శివప్రీతియే మా ప్రధాన లక్ష్యము. ఇదమిత్థమని గట్టిగా నొక్కిచెప్ప ప్రమాణముల అర్థము ననుసరించి శివప్రేరితమైన గురుసమ్మతమగు విజ్ఞానము దీనికాధారము.

పరమేశ్వరు డేనాటికై న నీ వైదికమత సామరస్యమును సఫల మొనర్చుగాత యని విధేయతాపురస్సరముగా యథార్థ వచనధీరమగు హృదయముగల నిర్మలశంకరుడు ఈ గ్రంథమును విరమించుచున్నాడు.

**వైదిక మత సామరస్యము లోని
శుభాభినందనము**

తప్పు	ఒప్పు	పేజీ	పంక్తి
శ్రీ గొను	శ్రీ గోను	౫	౧
చక్షు	చక్రకు	౫	౨౦

సామరస్యము

దుర్వాసః	దుర్వాసః	౫	౮
సర్వదా	సర్వథా	౧౩	౧౩
బాహ్యభ్యంత	బాహ్యభ్యంతర	౧౩	౧౫
ఆకార	ఆకాశ	౧౪	౧
పాదావో	పాదానో	౧౫	౧౫
గ్రహ్మణ	బ్రాహ్మణ	౧౬	౧

౧౦యవ పేజీలో

“కరచరణాద్యవయవములు ప్రాకృతగుణములును లేకుండుట నిర్గుణత్వమనియు, సత్యసంకల్ప” అని చదువవలెను.

అధిక ముద్రితము

“కలిగియుండుట సుగుణత్వమనియు, సత్యసంకల్పత్వాద్యప్రాకృతగుణములును కలిగియుండుట సగుణత్వమనియు”

౧౧ వ పేజీలో నాలుగవ పంక్తి

“నిర్గుణత్వమనియు” అనుచో “సగుణత్వమనియు” అని చదువవలెను.

శ్రీ పార్వతీ రాజరాజేశ్వరాభ్యాన్నమః.

శ్రీ నిలకంఠ శివాచార్యులవారు శివాద్వైతము

శ్రీకంఠీయ గ్రంథమాల - ద్వితీయ బిల్వము

ఇ య్య ద

శ్రుతిసూత్రార్థము ననుసరించి సంగ్రహముగా

శ్రీ పండిత, నిర్మల శంకరశాస్త్రిగారిచే వ్రాయబడి
ప్రాణలింగమున కంకితముగా ప్రచురింపబడియె.

ప్రతులు 500

విజయవేశాఖము

శ్రీ శివాద్వైత సిద్ధాంత రత్న పంచకము

శ్లో॥ శ్రీమచ్చైవమతే శివః పరతమో జీవప్రపంచో స్థితా
చైతన్యాదిగుణైః శివేన సమతామాప్నోతి శివః కిల ।
బద్ధో శంభుసమిచ్ఛయాఽద్య పశుత్వాం ప్రాప్తః పుమాన్
సంసర

త్యార్తః సన్ తదనుగ్రహచ్ఛివసమో భక్త్యా చ
ముక్తో భవేత్ ।

శ్లో॥ విశ్వాతీత మమేయ మాద్యమమలం విశ్వాత్మకం కారణ
కార్యంచోభయమేకమేవ, శివశక్త్యోః సామరస్యం జగత్ ।
ముక్తిః శాశ్వత నైజలాభవిషయా సృష్ట్యాదివ్యాపారతః
శూన్యాఽనందమయాచ, శంభుపదవీపశ్వోత్తరాన ర్తతే ।

శ్లో॥ ఆనందప్రచురః పరాత్పరతను శ్చిచ్ఛక్తియుక్తో విభుః
సూర్యాకాశవదేష దోషరహితః కైలాసవాసీ ప్రభుః ।
భక్తోద్ధారపరో విచిత్రగతికః కారుణ్యసింధుః శివః
సృష్ట్యాదికృతిపంచకం వితనుతే లీలార్చ మేవాభయమ్ ॥

శ్లో॥ శ్రీకంఠోక్త శివాగమాదివిధినా పంచాక్షరీక్షితః
లింగాంగీ నిజవర్ణధర్మసహితః షట్కాలపూజాపరః ।
భస్మాద్యావరణాష్టకాది నిరతః శ్రీకంఠసిద్ధా శాభాక్
వైరాగ్యాది చతుష్టయాన్వితమనాః శంభుం భజే
చ్ఛాశ్వతమ్ ।

శ్లో॥ విద్యా కర్మసమాశ్రితా శివపదం ప్రాప్యం ముముక్షోపశం
బ్రహ్మనంతకుణాన్వితం హరిపరం తృష్ణాదిహీనం మహత్ ।
వేదాద్యాగమకర్మసామ్య మభవస్యైవోదిశం శంకరా
త్కర్తుః కర్మఫలత్యహా బుధజనాః ! శైవం
సమాకర్ణ్యతామ్ ।

పండితాభిప్రాయము

ఈ శివాద్వైత గ్రంథమందు శ్రీకంఠ శివాచార్య ప్రతిపాదిత విశిష్టాద్వైతము చక్కగా వివరింపబడినది. శంకర రామానుజాది భాష్యకర్తలకంటె పూర్వమే శ్రీ నీలకంఠీయ భాష్యము రచింపబడి ప్రమాణపదవి నధిష్ఠింపఁజేయబడినదని శ్రీమదప్పయదీక్షి తేంద్ర, హాలాస్యనాథాది ప్రాచీనపండితులు ముక్తకంఠముగా నిర్ధారించినారు. మరియు శ్రీశ్రీశ్రీశ్రీశ్రీ ఆచార్యులవారిచే అర్వాచీన భాష్యకర్తల కసాధ్యములగు స్వకీయ పండిత్య ప్రతిభలతో సూత్రార్థ సమన్వయము శ్రీ వేదవ్యాసుని హృదాశయమున కవిరుద్ధముగా గావింపబడినదని శ్రీకంఠవిద్యాభూషణ, పండిత, నిర్మల శంకర శాస్త్రి గారి శివాద్వైత గ్రంథమువలన విశదమగుచున్నది.

ప్రమితాధికరణమునందు “శబ్దాదేవ ప్రమితః” అను సూత్రమును వివరించుచు “ఈశానో భూతభవ్యస్య” అను శ్రుతివాక్యము నందలి ఈశానశబ్దమువలననే ప్రమితః పరమాత్మా అనియు, ఏవకారముచే శ్రుతికంటె లింగాదులు దుర్బలములనియు, కొందరిచటి ఈశానశబ్దమును మీమాంసా విరుద్ధముగా గ్రహించి స్వమతపరమైన క్లిష్టార్థమును ప్రతిపాదించిరనియు ఈశానశబ్దము శ్రుతినిఘంటురూఢ్యాది కారణములవలన శివైకవాచకమని శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్యులవారు నిరూపించిన యంశము ఇందు సుగమము.

కార్యాధికరణమునందు “కార్యం బాదరి” అను పూర్వపక్ష సూత్రమును సిద్ధాంతముగాను “పరం జై మిని ర్ముఖ్యత్వాత్” అను సిద్ధాంతసూత్రమును పూర్వపక్షముగాను నిరూపించి తమ మతప్రతికూలత బ్రహ్మసూత్రములలో

కుతాపి లేకుండా కథమపి స్వసిద్ధాంత నిర్ణయముచేయ బహు
ప్రయాసపడిరి మరికొందరని ఏతద్గ్రంథపాఠకులు గ్రహింతు
గాత !

శైవ వైష్ణవాది మతములన్నిటియందును ద్వైతాద్వైత
విశిష్టాద్వైత సిద్ధాంతములు విభిన్న కాలములలో ప్రతి యుపాస
కునికి నవశ్య సంభావనీయములగుచున్నవి. ఇత్యాది విశేష
ములు శివాద్వైతములని చదువరులు తెలుసుకొనవలెను.

ఈ మొత్తము గ్రంథము ప్రామాణికమని వేరుగా
చెప్పనవసరములేదు. గ్రంథకర్తగారున్న సుప్రసిద్ధ పాండిత్య
యోగ్యతాదులు కలవారగుటచే ప్రత్యేకించి యధికముగా
నివేదించకుంటిని.

తథాపి ఇందు యుక్తియుక్తములు సుసమంజసములు
నైన యంశములను పొందుపరచుచున్నాను.

ముక్తజీవుల గమ్యస్థానమును నిరూపించు భాగము.

పరమేశ్వరునకు గల అభిన్న నిమిత్తోపాదాన కార
ణత్వమును సమర్థించుటయు, బ్రహ్మేశాన శబ్దములు సమా
నార్థకములని చెప్పు నంశము, శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్యులవారు
లింగధారిబ్రాహ్మణులని తెలుపు ప్రకరణంబును శైవేతర
మతస్తులకుగూడ నుపాదేయములనియు, శైవులలో పండితు
లను రంజింప పామరుల నుద్ధరింపబూనిన శ్రీశాస్త్రిగారి గ్రంథ
సముల్లేఖనపూర్వక ప్రచురణ యత్నము కడుంగడు శ్లాఘనీ
యమై శైవబాలురకు ఆదర్శప్రాయమగుననియు విశ్వసించు
చున్నాము.

ఇట్లు,

న్యాయవేదాంతాయశ్వేదాభిజ్ఞ, మూలంపల్లి రాజశేఖర శాస్త్రి,
రి-5-53 ప్రభృతి శైవపండిత బృందము, హైదరాబాద్.

శివాద్వైత సిద్ధాంతము

నిజశక్తిభిత్తినిర్మిత-నిఖిలజగజ్జాల చిత్తనికురుంబః ।

జయతి శివః పరమాత్మా-సకలాగమసారసర్వస్వమ్ ॥

శ్రీమదార్యావర్తంబునఁ గల ఆర్యమతములలో నగ్ర గణ్యమై శుద్ధసనాతనమనఁదగు శైవమతమును కృతాది యుగములందు శ్వేతాచార్య ప్రభృతులు వ్యాపింపఁజేసియున్న వారు. ఆ కాలములో బ్రహ్మసూత్రములయొక్కయు, గీతల యొక్కయు ఆవిర్భావము గాకుండుటఁజేసి యుపనిషద్వాక్యార్థ ములే పరమప్రమాణములై సంతృప్తిఁ గలిగించుచుండెడివి. రానురాను నానార్థము లనేకులచే విస్తరింపఁ జేయఁబడు చున్నందున నిర్ణయములేమి భగవానుడగు వేదవ్యాసుడు వేదాంతముల సామరస్యముఁ జూపెడి బ్రహ్మసూత్రముల రచింపవలసిన యనసర మేర్పడెను.

దాదాపు ఐదువందలకు పైగా సంఖ్యగల నీ సూత్రము లకుగల వ్యాసహృదయమును గుర్తెరిగి వ్రాయుటకు మహాను భావులై న సమర్థులు కావలసియుండెను. కలియుగాదిలో విష్ణువు బుద్ధరూపమున ప్రచారముగావించిన నా సికమతమును ఖండిం చుటకై తా నశక్తుడగుటవలన శ్రీ పార్వతీనాథుడు, శ్రీకంఠ శంకరపండితాది స్వరూపములఁ దాల్పవలసివచ్చినది.

అందు శ్రీకంఠ శివాచార్యులవారు కాశేశ్వరమనఁబడు శివక్షేత్రమునం దవతరించి కృతోపనయన సంస్కారులై నిఖిల వేదవేదాంగముల నభ్యసించియు దైవవశమున తటస్థపడి

యుండు శ్వేతాచార్యులవారియొద్ద వేదాంతోపదేశముఁ బడసి
యున్నవారుః

మరియు వీరు,

తంజాపూరు జిల్లాలోని కంసపుర గ్రామమందు శ్రీవైష్ణవ
కుటుంబమున జన్మించియు పిన్ననాటనుండి శివభక్తి కలిగి
యుండుటచే మండుచున్న ఇనుపపీటమీద కూర్చుని “శ్రీ
శివుడే సర్వాధికుఁడని” పంచరత్నములతో నిరూపించి పాశు
పతదీక్షితుడైన హరదత్తాచార్యులకు సమకాలికులని చెప్ప
వచ్చును.

శ్వేతాచార్యుడు పరశివుని యాదేశానుసారము భూ
లోకమందవతరించి శివయోగులలో నగ్రగేసరుడని ప్రఖ్యాతి
గాంచెను. ఈ శ్వేతుడు మొదలుకొని లకువీశుని వరకు
(౧౪౦) సంఖ్యగల శివయోగులు పేర్కొనఁబడుచున్నారు.
ఇట్టియోగులలో ముఖ్యులైన ఇరువదియెనమండుగురు నలుగు
రేసి శిష్యులుగలవారై ఒకొక్కయుగమునందు శివయోగప్రచా
రము నొనర్చియున్నారు. కథమసి వ్యాసహృదయము, ముము
క్షువుల కవశ్యజ్ఞాతవ్యమైనందున శివాంశసంభూతులను శ్రీకం
తులు గురుప్రసాదలబ్ధ మహిమాతిశయముతో శివభక్తుల నుద్ధ
రించు యనురాగముతోడను వ్యాససూత్రములకు బోపనిషద
మైన ఆదిమభాష్యము నుల్లేఖింపవలసినవారైరి. తత్పూర్వము
కొందఱ రాచార్యులు వ్రాసిన వ్యాఖ్యానములతో సూత్రములు
కలుషితములై యస్పష్టార్థవంతములైనందున శైవాది వైదిక
మతములు సన్నగిలినవని చెప్పవచ్చును.

శ్రీ నీలకంఠ శివాచార్యులవారు గౌతమగోత్రకులైన ఆంధ్ర బ్రాహ్మణులై పదియవ శతాబ్దములో జన్మించియున్నవారు. వేదవ్యాఖ్యాత యగు భట్టభాస్కరుని సిద్ధాంతమునకు వీరి సిద్ధాంతము సరిపడుచున్నందున నీ కాలనిర్ణయము చేయ సగును. వీరు ఇష్టలింగధారులని చెప్పటకు కొందరు వేదైక దేశప్రమాణవాదులు సంశయించుచుందురు.

“వయం తు వేదశివాగమయోర్భేదం నపశ్యామః
వేదేషి శివాగమ ఇతి వ్యవహారో యుక్తః తస్య తత్కర్తృ
కత్వాత్”

“వేదశివాగమములకు భిన్నాభిప్రాయము నెంతమాత్రము పాటింపము. శివాగమమునలె వేదము శివకర్తృక మగుటంజేసి వేదములుగూడ శివాగమము లగుచున్నవని” తమ సూత్రభాష్యమునందు - విశేషతః లింగధారణః బలపరచు శివాగమముల నంగీకరించుటవలన వీరు లింగధారిబ్రాహ్మణులని విశ్వసించుట కెంతమాత్రము సందియ మనవసరము.

శ్రీ శంకరభగవత్పాదులవారు నీలకంఠ ప్రభృతులతో వాదించినట్లు శంకరవిజయమున కలదుగాని యభినవ నీలకంఠాదులే శంకరాచార్యులకు సమకాలికులైనట్లు చరిత్రలవలన తెలియుచున్నది. గావున శ్రీకంఠశివాచార్యులవారు పరమ ప్రాచీనులుగా ఎన్నుకొనఁబడుచున్నారు. వీరి సూత్రభాష్యమునందు అద్వైతఖండన అధికముగా కానరానందున వీరికాలములో అద్వైతప్రచారము విరివిగా జరుగలేదనియే విశదమగుచున్నది.

సాంఖ్య జ్ఞాన జైన పాంచరాత్రాదిమతములనే ఎక్కువగా నిరాకరించియున్నవారు. వీరికి వైదికమగు ప్రతిమతమునందును ఆదరభావమున్నట్లు గోచరమయ్యెడిది.

ఉపాసనాకాలమందు జీవేశ్వరుల కభేదభావమును; జగదుపాదానమైన పరమేశ్వరుని విష్ణురూపమును వైదికముగా నారాధించుటను,

దహరోపాసనయందు హృదయపుండరీకములో గల దహరాకాశమును శక్తిమయముగా భావించుటను; అంగీకరించియున్న వీరి సామరస్యపూర్వక స్వమతనిర్ధారణను పండితులు గ్రహించెదరుగాత!

యద్యపి-“వినిర్ముక్త సకలేతర దేవతారాధనా, త్రివిధ కరణసంపాద్యా, విశిష్టాష్టాంగయోగినీ, పరమశివపరిచర్యమయీ, వైదికక్రియాభక్తిః” అని చెప్పినను విష్ణాదిచేతనలందు పృథివ్యాద్యచేతనములందు దహరాకాశాదులందును భావించుట రూపముగా పరమేశ్వరోపాసనకు త్రివిధ్యమును నిరూపించి యున్నవారు. కాని చేతనాచేతనోపాసనకన్న సాక్షాచ్ఛివోపాసనయే ముఖ్యమై యవిలంబముగా శివత్వమునాపాదింపజేయునదనియు, అద్దాని యర్హతకు మొదట శ్రీ శివాగమోక్త పాశుపతదీక్షఁ గ్రహించి యావజ్జీవము ఇష్టలింగానుసంధానమును గావింపవలెననియు, అన్యదేవతోపాసకులు అన్యలోకములందు ప్రారబ్ధాంతము నివసించి చివరకు శివోపాసకులై ముక్తులగుదురనియు, శివోపాసకులు దేహావసానమందు బ్రహ్మాండసీమ యగు విరజానదీవైకుంఠముల

నతిక్రమించి శక్తి విష్ణుమయమైన శివపదమును ప్రవేశించి శివసదృశముగా ఆనంద మనుభవించుచు బ్రహ్మాండమును వ్యాపించియుందురనియు తత్తత్తతః వ్యక్తీకరించియున్నారు.

మఱయు ప్రమితాధికరణమునందు “తతః పరమేశ్వరో జ్యోతిర్మయో లింగరూపత యోపాసకానాం హృదయమధ్యే తిష్ఠతీతి నిర్ణయః ”

“జ్యోతిర్మయుడగు పరమేశ్వరుడు ఉపాసకుల హృదయమునందు లింగరూపముగా విలసిల్లుచున్నాడని” వినరించుటవలన వీరు బాహ్యభ్యంతర శివలింగోపాసకులని విదితమగుచున్నది. సర్వథా తమకు ఆచార్యులైన యీ మహనీయుని శివాద్వైతసిద్ధాంతమును శైవమహాజను లంగీకరించి ప్రచారము జేయవలసియున్నది. విమతస్థులగు శ్రీమదప్పయదీక్షిత నీలకంఠదీక్షిత విద్యారణ్యాదులే ఆమోదించియుండ శివభక్తి పరాయణులైన సర్వంబును శివమయముగానే భావించి శ్రీ శివలింగమునే ఆరాధించు శైవులలో కొందరిద్దాని నభినందింపకుండుట విస్మయానకముగా నున్నది. ఆ పరమేశ్వరుడగు నీలకంఠ శివాచార్యుని యనుగ్రహమున సర్వుల కీ శివాద్వైత ముం దభిరుచి కలుగుగాత.

శి వా ద్వై త ము

అమృత నామధేయుడగు శ్రీ సదాశివునిచే ప్రవర్తితంబై శ్రీకంఠ శివాచార్యులవారిచే విశేషప్రచారము నొందియున్న శివాద్వైత సిద్ధాంతము పరమప్రాచీనమై చిరస్థాయి యగు

నట్టిది. ఈ శివాద్వైతమచు పదమును నిర్వచించుటకు 'విశిష్ట' యను పదమును తగిలించవలెను. "సూక్ష్మచిదచి చ్చక్తి విశిష్టశివశ్చ-స్థూలచిదచచ్ఛక్తి విశిష్టశివశ్చ-తయోరద్వైతం విశిష్టశివాద్వైతం" నస్తుతః శివుడు ఒకేవిధముగా నుండువాడైనను ఆతని చిచ్ఛక్తి ఇచ్ఛాజ్ఞాన క్రియాశక్తులుగా మారినపుడు ద్వైవిధ్యము వచ్చుచున్నది కావున సూక్ష్మత్వస్థూలత్వద్వివిధయగు శక్తితో కూడియుండు దశలనిమిత్తముగా ఐక్యప్రతిపాదనార్థమైన ద్వివిధత్వము నొందినట్లు వ్యవహరింపబడుచున్నాడు.

"విశిష్టంచ విశిష్టంచ విశిష్టే, తయోరద్వైతం విశిష్టాద్వైతమ్" అని చెప్పట సరిపడదని శివశబ్దమును గ్రహించుట లేదు. విశిష్టమనగా శివాభిధేయమగు బ్రహ్మ యగుచున్నది.

"శక్తిః శివశ్చ సచ్ఛబ్ద ప్రకృతిపర్యయోఽదౌ ।

తౌ బ్రహ్మ సామరస్యేన సమస్తజగదాత్మకౌ"

సచ్ఛబ్దమునకు ప్రకృతిశక్తి యనియు, ప్రత్యయము శివుడనియు, నిఖిలవిశ్వాత్మకులైన శక్తి శివుల సామరస్యమే బ్రహ్మ యనియు నిర్వచనము.

శక్తి శివులలో అన్యతర రహితమైనది బ్రహ్మ కాజాలదు. శక్తి - విశేషణము, శివుడు విశేష్యము నగుటజేసి శక్త్యతీతుడగు శివుడు శక్తి విశిష్టుడగుచున్నాడు.

"అఘోరో బ్రహ్మజ్ఞానా" యను షూద్రమునందు శివశబ్దము సంఘటితమై లేదుగదా యని కొందరు తలచుచుందురు.

“యదా చర్కవదాకాశం వేష్టయిష్యంతిమానవాః
తదా శివ మవిజ్ఞాయ దుఃఖస్యాంతో భవిష్యతి”

“ శివ ఏకోద్యేయః శివంకరః సర్వమన్య త్పరిత్యజ్య ”
ఇత్యాది శ్రుతి ముఖ్యములందు శివశబ్ద వాచ్యమే ఉపాస్య
మనియు, అద్దాని సాక్షాత్కారమువల్లనే మోక్షము సంభ
వించుననియు, ముక్తుడు శివసము డగుననియు ప్రతిపాదింపఁ
బడుటచే శివబ్రహ్మ శబ్దములు పర్యాయప్రాప్తములై అన్యో
న్యార్థభోధకము లగుచున్నవని తెలియనగును.

“శబ్దాదేవ ప్రమితః” అను సూత్రముయొక్క విషయ
వాక్యమునందు ఈశానశబ్దమే యుండుటఁజేసి “జన్మాద్యస్య
యతః” అను సూత్రార్థము “ఈశానో భూతభవ్యస్య” అను
వాక్యార్థంబు నేకమలగుటనల్లను బ్రహ్మశబ్దము ఈశాన
పర్యాయమగు శివశబ్దముతో నేకీభవించుచున్నయది.

ఆ స్తికులైన హిందూమాత్రులు వివాదగ్రస్త విష
యములకు శబ్దము (శ్రుతి) నే ప్రమాణముగా గ్రహించుచు
న్నారు. శబ్దమున కనుకూలమగు అనుమానమును గూఢ
వంగీకరింతురు. కాని స్వతంత్రమైన అనుమానముమాత్రము
ప్రమాణము కాజాలదు. సర్వజ్ఞుడైన పరమేశ్వరుని జగత్క
ర గా నిరూపించుటకు శ్రుతియే ప్రధానసాధనము. కేవలము
మానముచే విచిత్రప్రపంచమునకు కర్త నూహించుటకు వీలు
లేదు. ఇట్టి శబ్దము నిగమాగమరూపముగా ద్వివిధ మగు
చున్నది. శివునం దెట్టివోషము లేనందున శివకర్తృకమగు
శబ్దమునం దసత్యత యుండరాదు. సగమములను ద్విజులు
మాత్రమే పరింప నర్హులు. ఆగమములను అన్నివర్ణములవారు

పరిగ్రహింపనచ్చును. అష్టావింశతి సంఖ్యగల ఆగమములు “శివుడే పరమేశ్వరుడు, ఆతడే యీ బ్రహ్మాండముయొక్క సృష్టిస్థితిలయములఁ గావించుచు జగమునకు అభిన్ననిమిత్తోహ దానకారణ మగుచున్నాడు. మరియు త్రిగుణాత్మకమైన ప్రపంచమునందు ఓతప్రోతముగ నుండియు స్వరూపతః త్రిగుణా తీతుడై సమస్తజీవుల నియంత, ప్రేరకుడు, పరమగతియు నగు చున్నాడు. వేదములు, ఉపనిషత్తులును అని ర్దేశ్యముగా ప్రదర్శించిన బ్రహ్మసత్య శివునకే చెల్లును” ఇత్యాది శివాద్వైత సిద్ధాంతమును విపులముగా నిర్ధారించుచున్నవి. ఈశ్వరునకు కేవల జగన్నిమిత్తత్వమును ప్రతిపాదించు కొన్ని ఆగమములు ప్రామాణికములైనను వాని తాత్పర్యము జగదుపాదానత్వము నందుగూడ పర్యవసించుచున్నయది.

కైవల్యము, శ్వేతాశ్వతరము, అధర్వశిఖ మొదలగు వేదాంతములన్నియు స్పష్టముగా శివుని మహిమను వర్ణించి యున్నవి. కావుననే నిగమాగమముల ప్రతిపాద్య మేకమగు చున్నది. మహానారాయణోపనిషదాది కతివయప్రకరణములు విష్ణుపరములుగా కనబడుచున్నను ఆద్యంతముల విచారించి నచో శివపరములనియే తేటపడును. ఉపాసకశ్రేష్ఠుడగు నారాయణుని హృదయపుండరీకమునందు పరశివు నుపాసింపవలసినదిగా శ్రుతి వక్కాణించుచున్నది. “నారాయణ పరం బ్రహ్మ” నారాయణునకు స్వోత్కృష్టముగా ధ్యేయమగునది బ్రహ్మ యనియు, అథవా నారాయణునికంటె శ్రేష్ఠమైనది శివాభిధ్యేయమగు బ్రహ్మ యనియు, విశదార్థము. ఘటమునకు మృత్తికవలె శివుడు జగమున కుపాదానమైనను పరిణామి

కాజాలడు. వస్తుతః పరిణామము చిచ్ఛక్తి కే కలుగుచున్నది. చిచ్ఛక్తివినాభూతుడగుటచే శివుఁ డుపాదానమగుచున్నాడు.

జీవుల కనిత్యత్వము నంగీకరించినచో కల్పాంతమునందు కర్మలవివాదము, సృష్టిలో నూతనకర్మఁ సమాగమంబును ఏర్పడును. ప్రారబ్ధముదక్క సంచితాగాముల కీశ్వరానుగ్రహమువలన వినాశ మంగీకరింపబడినను ప్రారబ్ధము గూడ నశించి యితరులకు సంక్రమించుట, ఆ కృతము సంప్రాప్తించుటయు అను దోషములు అనివార్యములగుచున్నవి. జీవులు నిత్యులు, చేతనులు. గావున వారు చేయు కర్మలు గూడ ఆమోక్షము ప్రవర్తించునవిగానే యుండును. కర్మప్రవృత్తులైన జీవుల యంతఃకరణముల మాలిన్యమును భోగముతో నంతరింపఁజేయుటయే సృష్టిలోని రహస్యము. జగత్తు అసారమైనను సారవంతముగ నగుపడుటయే (అజ్ఞులైన జీవుల) కర్మప్రవృత్తికి కారణము. భగవానుడు జీవుల నిజస్వరూపమును మరుగుపఱచుట తిరోధానమనఁబడును. తగు సాధనసంపత్తితో సిద్ధులై యుండు జీవులను దయతో భవబంధమునుండి ముక్తులఁ గావించుట అనుగ్రహ మనఁబడును. కరుణామయుడగు పరమేశ్వరుడు రుద్రుడై జగమును సంహరించుట జననమరణాది సంసారవ్రవాహములో కొట్టుకొనిపోవుచు పరిశ్రాంతులైన జీవులకు విశ్రాంతి నిచ్చునదగుటఁజేసి కృపాపూర్ణమగుచున్నది. “రుత్ దుఃఖం, ద్రావయతీతి రుద్రః”

శక్తి లేనిది శివునకు సర్వజ్ఞతాదిశబ్దములు సార్థకములు కాజాలవు. శివుడులేనిది శక్తి యుండజాలదు. స్థూలత్వమును

తొలగించుటయే స్రవయమనియు సూక్ష్మములుగా నుండు జీవప్రపంచములను పెంపొందించుటయే సృష్టి యనియు, వివేకము; జీవులు సర్వధా శివునితో అభిన్నులు, భిన్నులునుకారు. అధికారులగుజీవులు వేదాగమములను పరిశీలించుచు వాని తత్త్వములను స్మరించుచు అన్యతమోపాసనతో బ్రహ్మ సాక్షాత్కారముఁ బడయుదురు. సాక్షాత్కృతశివులు స్థూల ప్రపంచమును గూడ శివరూపముగా నవలోకించుచు ఆనందార్ణవ నిమగ్నులగుచుందురు.

జీవుఁడు బద్ధదశయం దణువుగా ముక్తదశయందు విభువుగా నై అపహతపాపమౌత్వాది గుణయుక్తు డగుచున్నాడు. మరియు ప్రకటితనిజరూపుడై స్వయంజ్యోతియై “సర్వజ్ఞత, తృప్తి, స్వతంత్రత, అనాదిబోధ, అలుప్తశక్తి మొదలగు అష్టైశ్వర్యముల నొందుచున్నాడు. ముక్తులకు భగవంతుడు కూడ నియంత కాజాలడు. విధినిషేధముల నతిక్రమించి శివునితో సమానముగా కేవల మానందమునే యనుభవించుచు తమకు వలయు పదార్థములను కల్పించుకొనఁ జాలుదురు. జగజ్జన్మాదులుమాత్రము వారివలన కాజాలవు. శివునికి ముక్తునకును ఈమాత్ర మంతరమున్నను శివునితో నభేదముగా (శివోఽహమని) భావించుటయే ముక్తికి ప్రధానసాధన మగుచున్నది.

త్రిదేవాతీతమైన బ్రహ్మ నిర్గుణ సగుణాత్మకమై శివాభిధేయ మగుచున్నది. ఆదిపురుషుడైన విష్ణువు శక్తి శివుల కోటిలో చేరినవాడై మూడవరత్నముగా పరిగణింపఁబడుచున్నను ముక్తిప్రాప్యఁడు కాజాలడు.

“మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యా స్నాయినం తు మహేశ్వరమ్ ।

తస్యావయవభూతేన వ్యాప్తం సర్వ మిదం జగత్”

జగదుపాదానమగు మాయతో కూడియుండు మహేశ్వరుని అంశభూతుడైన పురుషునితో నీ ప్రపంచము వ్యాపింపఁబడియున్నది. ఇట్టిపురుషుడైన నారాయణుడే మహోపనిషత్తునందు ప్రాపకశ్రేష్ఠుడుగా ప్రశంసింపఁబడుచున్నాడు. ఉపాసకోపాస్యముల కుపాసనాకాలమం దైక్యము భావింపఁబడుచున్నది గావుననే వామదేవ, దేవేంద్ర, శ్రీకృష్ణాదులు “శివోహం” భావనతో గీతల నుపదేశింపవలసినవారైరి. “పురుషోవై రుద్రః” ఇత్యాది శ్రుతివాక్యములు “రుద్రుడే పురుషాత్మకుడు గావున పురుషునకు పరమేశ్వరునకును సమానత్వము కుదురదనియు, పురుషునందు శివు మపాసింపవలసినదే గాని శివునందు పురుషు నుపాసింపగూడదనియు, పురుషోత్తముడగు శివుడే సర్వత్ర నుపాస్యుడనియు” వివరించుచున్నది.

ధర్మియైన శివుఁడు నిమిత్త కారణముగను, ధర్మమగు శక్తి స్త్రీపురుషాత్మకమై అంబికా నారాయణ రూపములతో నుపాదానకారణముగను, ఇట్టి ధర్మధర్ముల కప్రథక్ సిద్ధత్వముండుటచే శివుడే స్వశక్త్యంశములలో నిమిత్తోపాదానోభయముగను పేర్కొనఁబడుచున్నారు.

అవ్యయము, ఆద్యము, ఆనందప్రచురము, జ్యోతిర్మయము నగు శివతత్త్వము బ్రహ్మదిదేవతలచేతను పురాణపురుషు లందరిచేత నుపాసింపఁబడుచున్నది. “యమే నైష

వృణుతే తేన లభ్యః” ఎట్టి దృఢోపాసకునకై నను శివానుగ్రహము లేనిది ముక్తి లభింపజాలదు. “భసబంధమునుండి ముక్తుడనగుటకు సమర్థుడను నేనే” యను వికారము కూడదు. భ్రమరము తనచుట్టు భ్రమించుకొలది కీటము భ్రమరమైనట్లు శివుని కృపాదృష్టి పుణ్యపాప లేపరిహితుడగు తనయందు ప్రసరించుకొలది జీవుడు శివుడగు చున్నాడు. నిర్గుణుడైన శివుడు సదా జీవుల ననుగ్రహించు కరుణతో నిండియుండును. ఉపాసన స్వమాలిన్యమును తీసివేసికొనుటకే యెక్కువగా నుపయోగించునట్టిది. నిషిద్ధముల నాచరింపకుండా కామ్యముల విసర్జించి విహితములఁ గావించుచు పవిత్రాంతఃకరణమునందు శివుని ధ్యానింపవలెను. కలుషితాంతరంగుడు కాలకాలుని స్మరించుట కర్హుడు కాజాలడు. ఉపాసనలలో దహరమే శ్రేష్ఠము; ఆంతరంగికమగు దహరోపాసన సిద్ధించుటకు బాహ్యమైన లింగధారణయే ముఖ్యసాధన మగుచున్నది. ముముక్షువు స్వప్రార్థాంతము శివు నుపాసించి తదనుగ్రహమువలన ముక్తుడగుచున్నాడు. ప్రార్థము బ్రహ్మాండము నతిక్రమించువరకు ననున ర్తించునట్టిది.

జీవున కణుత్వము గలదు కావుననే గత్యాగతులు సంభవించుచున్నవి. శివపదములో ప్రవేశించువరకు అణుత్వము తొలగఁజాలదు.

స్వర్గ నరకములు, పుణ్యపాపములు సత్యములగునట్టివి. మోక్షమునం దుపాసకుని పుణ్యములు మిత్రులకును, పాపములు శత్రువులకును సంక్రమించును.

స్థూలసూక్ష్మదశల నిమిత్తముగా జగము పరివర్తనము కలదైనను నిత్యమైనట్టిది; పృథివ్యాదులకు జలాదులు కారణములుగా కనుపడినను పరమేశ్వరుడే తత్త్వదార్థముల యంతర్వర్తియై గారణమగుచున్నాడు. ఖండఖండములుగా నుండు అచేతనము చేతన విశిష్టమై స్పందించుచుండును. చేతను లసంఖ్యాకులు గావున నపరిమితములగు అచేతనములందు నిండి యుందురు. జీవుడొకడే స్వశరీరేంద్రియముల నధిష్ఠించి యుండు నట్లుల పరమాత్మ యొకడే జీవాత్మ లందరియందు వ్యాపించి యున్నాడు. జగదీశ్వరులకు శరీర శరీరి భావము పొసగుచున్నది. వస్తుతః శరీర శరీరులు భిన్నులైనను ఒకదానివిడచి మరియొకటి యుండనట్లు జగదీశ్వరులు విలక్షణులై యప్రభక్ సిద్ధులగుచున్నారు.

ఇత్యాది వివరముగల శివాద్వైతమును పూర్తిగా వ్రాయుటకు నెంతటి సమయమైనను సరిపడదు. గావున యథా శక్తి క్లుప్తపఱచి (శైవ) మహాజనులమ్రోల నుంచబడినది. దొసగులను తుమించి పొసగులఁ గ్రహింతురుగాత యని ప్రార్థించుచు విరమించుచున్నాను.

“ఋతంగ్ సత్యం పరబ్రహ్మ పురుషం కృష్ణసింగళం ।
ఊర్ధ్వరేతం ఏరూపాత్మం విశ్వరూపాయ వైనమోనమః ”

మనోవాగ్విపర్యాసములు లేనట్టి శక్త్యంశతో కృష్ణ వర్ణము, స్వాంశతో సింగళవర్ణంబును కలిగినట్టి “కప్యాసం

14-17

శివాద్వైత సిద్ధాంతము

పుండరీక మేవ మక్ష్మిణీ” అను మంత్రమునందున్నరీతిగా విక
సిత పుండరీక సదృశమగు నేత్రద్వయము, ముకుళిత పుండరీక
సదృశమగు ఫాలనేత్రంబును కలిగి ఊర్ధ్వరేతస్కుడైన
విశ్వాత్మకుడగు పూర్ణపురుషు (మహాదేవు) నకు నమస్తారము.

18/1/48
GAN

Acno. 6148

శివాద్వైతము

తపస్సు	ఒపస్సు	పేజీ	పంక్తి
ముముక్షోపరం	ముముక్షోఃపరం	(రత్నపంచకము)	
యున్నవారుకి	యున్నవారు	౨	౨
తంజాపూరు	తంజావూరు	౨	౪
లకువీశుని	లకుతీశుని	౨	౧౨
సంఖ్య	సంఖ్య	౨	౧౩
సంభూతులను	సంభూతులగు	౨	౧౭
వైదిక	వైదికీ	౪	౧౩
కరణమువందు	కరణమునందు	౫	౪
ఆపర	అపర	౫	౧౬
చిదచచ్ఛక్తి	చిదచిచ్ఛక్తి	౬	౩
వంగీకరింతురు	నంగీకరింతురు	౭	౧౭
వివాదము	వినాశము	౯	౪
ఆకృతము	అకృతము	౯	౭
ప్రవాహములో	ప్రవాహములో	౯	౧౯
ప్రళయ	ప్రళయ	౧౦	౧
మహోవ	మహూప	౧౧	౫
శివుడే	శివుడే	౧౧	౧౮
ములలో	ములతో	౧౧	౧౮
చున్నారు	చున్నాడు	౧౧	౧౯
భవ	భవ	౧౨	౨
శివుని	శివుని	౧౨	౫

ఏతదభిమానులు - రెండవ పేజీ

కామర్పు

కామర్పు

వీ త ద బి హ ను లు

బ్ర. లో. కొడిమేల భోగసోమలింగారాధ్యులవారు; వరంగల్

బ్ర. లో. సాహిత్యశిరోమణి. ముదిగొండ వీరేశలింగశాస్త్రి
గారు, వరంగల్.

బ్ర. వే. సకలశాస్త్రపారీణ, ఆత్రేయ లక్ష్మణశాస్త్రిగారు,
కారేకుర్చి.

బ్ర. వే. మహాకవి శిరోమణి, చిన్నపల అప్పయ్యశాస్త్రిగారు,
సికింద్రాబాద్.

బ్ర. వే. శిరోమణి, శివంపేట విశ్వనాథశాస్త్రిగారు, శివంపేట.

బ్ర. లో. కవిశేఖర, ముదిగొండ నాగవీరయ్యశాస్త్రిగారు.
సికింద్రాబాద్.

బ్ర. లో. ఘట్టేపల్లి నాగమల్లయారాధ్యులవారు, సిద్దిపేట.

శ్రీ. ఉ. వే. శ్రీమాన్ పండితరత్న, మోర్తాడ్ కృష్ణమా
చార్యశాస్త్రిగారు, కొరుట్ల.

శ్రీ. ఉ. వే. శ్రీమాన్ విద్వాన్, ఆచి వేంకట నృసింహాచార్య
శాస్త్రిగారు, ఆవునూరు.

బ్ర. లో. ముదిగొండ రాజమాళి అయ్యవార్లంగారు,
లచ్చపేట.

బ్ర. లో. రామగిరి శంకరారాధ్యులవారు, లచ్చపేట.

బ్ర. లో. ముత్యంపేట చెన్నబసవారాధ్యులవారు, లచ్చపేట.

బ్ర. లో. మానకొండూరు భద్రయ్యశాస్త్రిగారు, లచ్చపేట.

బ్ర. లో. కొడిమేల విశ్వనాథారాధ్యులవారు, సిద్ధిపేట.

బ్ర. లో. కాచాపురం పార్వతీశంశాస్త్రిగారు, రాజంపేట.

బ్ర. లో. తర్కవేదాంతపారీణి, మూలంపల్లి రాజశేఖరశాస్త్రి
గారు, లచ్చపేట.

బ్ర. లో. సాహిత్య విద్వాన్, కామర్పు చంద్రమౌళిశాస్త్రి
గారు, లచ్చపేట.

బ్ర. వే. కవికులతిలక, మామిడిపల్లి సాంబయ్యశాస్త్రిగారు,
వేములవాడ.

బ్ర. వే. చొల్లేటి నృసింహశర్మగారు, హైస్కూల్
ప్రధానోపాధ్యాయులు, సిద్ధిపేట.

బ్ర. లో. ముదిగొండ శంకరలింగారాధ్యులవారు, మందుముల

మరియు ప్రియమిత్రులు, ఆ ప్తబంధువులు, విజ్ఞశిష్యులు,
మహాశయ్యలైన విద్యాంసులున్ను.

వీరందరికి నా కృతజ్ఞతావందనములు, శిష్యులకు
శుభాశీర్వాదములున్ను.

P. N. S. ౨.

ముద్రితము

విదుర

వైదిక

అముద్రితము

గురు

రామ

ప్రదా

సహా

విదుర

నాశిప

వ ల

ఈ గ్రంథకర్తగారిచే వ్రాయబడిన పుస్తకములు.

ముద్రితములు :—

విదుర మహానీతి — ప్రథమ భాగము

(సాంధ్రతాత్పర్యము) 0—8—0

వైదికమత సామరస్యము, శివాద్వైతము 1—0—0

అముద్రితములు :—

గురుశిష్య సంవాదము

రామరాజ్య నిరూపణ (వ్యాసము)

ప్రదోష తాండవము (వ్యాసము)

సహస్ర కమలార్చన

విదుర మహానీతి — ద్వితీయ భాగము

నాశిష్య సంచారము (అసమాప్తము)

వ ల యు వా రు :—

శ్రీ నిర్మల శంకరశాస్త్రిగారు,

జ్యోతిర్విద్యోదినీ ప్రెస్,

సోమవారం పేట,

నిర్మల,

ఆదిలాబాదు జిల్లా.